

ČERNÉ KŘÍDLO

Znamení havrana, kniha první

ED MCDONALD

Černé křídlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Ed McDonald

Černé křídlo – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ed McDonald

ČERNÉ
KŘÍDLO

Znamení havrana

KNIHA JEDNA

TALPRESS

Copyright © ECM Creative Ltd, 2017
Translation © 2018 by Ondřej Duha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7678-3 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7700-1 e-kniha

I

Někdo je varoval, že přicházíme. Přívrženci po sobě nenechali nic než prázdný byt a několik svazků zakázané poezie. Nedo-
jedené jídlo, zpřeházené zásuvky. Posbírali to málo, co doká-
zali pobrat, a uprchli na východ do Strádání. Když jsem ještě
nosil uniformu, maršál mi řekl, že do Strádání dobrovolně vstou-
pí jen tři druhy lidí: zoufalí, hloupí a chamtiví. Přívrženci byli
zoufalí až dost. Shromáždil jsem tucet hloupých, chamtivých lidí
a vypravil se je pozabíjet.

Odjeli jsme z Valengradu jednoho odpoledne, které páchlo
kanály, smutkem a koncem dalšího mizerného léta. Výdělek zda-
leka nevyvážil riziko, ale lovem lidí jsem se živil a neměl jsem
v úmyslu nechat kořist uprchnout příliš daleko. Polovina té
chátry, kterou jsem posháněl, ještě ve Strádání nebyla; skoro
si nadělali do kalhot, už když jsme vyjeli z úzké městské brány.
Po první míli se ptali po tlachalecha dulčácích. Po dvou mílích
se jeden z nich rozplakal. Moji ostřílení veteráni se mu vysmáli
a připomněli mu, že budeme před setměním zpátky.

O tři dny později byli ti pitomci pořád před námi. Nikdo se
už nesmál.

„Zamířili k Prašný rokli,“ řekl Tnota. Hrál si s ciferníky na
svém astrolábu a pak ho zvedl, aby změřil vzdálenost mezi luna-
mi. „Povídal jsem, že to udělaj. No neříkal jsem to, kapitáne?“

„Jasně že říkal.“ A měl pravdu. Stopy v písku to potvrdzovaly.

„Přesně tak.“ Tnota se na mě usmál a ukázal hořčicově žluté zuby v obličejí hnědém jako melasa. „Pamatuju si to. Přišel jsi s těmi lejstry do baru a já povídám: ‚Vsadím se, že zamířeš k rokli.‘ Hádám, že jsem si tím zasloužil prémii.“

„I kdyby byla tahle fuška placená tak dobře, abych ti mohl vyplatit prémii, což není, stejně bys žádnou nedostal,“ odbyl jsem ho.

„Moje vina to není. Já fušky nevybírám,“ ohradil se Tnota.

„To je dneska poprvé, co jsi měl pravdu. Teď sklapni a vypočítej nám kurz.“

Tnota zvedl skleněnou čočku k obloze barvy týden staré modřiny. Špinavě zlaté, nazelenalé, tmavě fialově a ošklivé červenohnědé skvrny se mísily dohromady na malířské paletě z rozlitých tekutin a popraskaných cév. Počítal na prstech, sledoval neviditelné linie od jedné lunny k další. Trhliny v obloze byly tiché, mezi hradbami neklidných mraků pronikal sotva šepot.

Všechno ve Strádání je rozbité. Všechno je špatně. Čím dřív zastřelíme ty parchanty a vydáme se zpátky na západ, tím budu spokojenější.

Projížděli jsme nerovnou krajinou ze štěrku, písku a kamení černého a rudého a suššího než sůl. Ze Strádání něco vzlíná. Je to neustále přítomné jako vzduch, ale na rozdíl od něj spíš nepřátelské. Vsakuje se to do vás a proniká i do dásní, takže nakonec cítíte chuť toho jedu v ústech. Jenom jsem doufal, že to brzo skončí.

Po třech dnech cesty do nitra Strádání, kdy jsme jeli na jihovýchod po černém písku, jsme našli ostatky jejich ukradeného koně. Ať už mu utrhlo nohy cokoliv, přívrženci, které jsme pronásledovali, se zachovali chytře. Ponechali koně jeho osudu a utekli. Přineslo jim to však jen dočasnou úlevu, protože teď už nám nemohli uniknout. Z držení těla mužů sedících na koních jsem vyčetl úlevu. Věděli jsme, že do večera budeme mít na sedlech pověšených několik pytlů s hlavami a budeme se vracet k tomu, co se v Pohraničí vydává za civilizaci.

Vytáhl jsem z kabátu čutoru a zatřepal jí. Neudělal jsem to poprvé. Byla stále prázdná jako při posledních třech příležitostech. Protože nám došlo brandy, měli jsme k pití jenom slabé pivo, a nebylo ho moc. Strádání je pro skupiny po zuby ozbrojených vojáků nebezpečné. Fakt, že nám dvojice nevyzvočených, nepřipravených civilistů dokázala unikat celé tři dny, mě hodně znervózňoval. Další důvod skoncovat s tím co nejrychleji.

Stopa vepsaná do písku se dala snadno sledovat. Před námi ležela Prašná rokle, úzká prasklina v zemi. Tato sečná rána ve tvaru blesku protínala krajinu plnou přesýpajících se dun, zíravého písku a ostrého kamení a odrážela trhliny v obloze. Jedna z nebeských prasklin začala vydávat pronikavé zvučné kvílení, které přimělo moji jednotku nevojáků sáhnout po kouzelných kamenech a amuletech. Žoldáci mohou mít kuráž, ale jsou také pověřivější než kněz o svátečním dnu jeho boha. Chtěli se dostat ze Strádání stejně jako já. Byli z něj nervózní a nervózní vojáci zkazí i tu nejjednodušší práci. Velkorysý člověk by moji jednotku nazval bandou hrdlořežů. Velkorysí lidé bývají často idioti.

„Nenn, pojď sem,“ zavolal jsem, když jsme se přiblížili ke svahu klesajícímu do tmy. Žvýkala černou smolu, pohybovala čelistmi a zuby měla černé jako dehet. Na téhle straně pekel není protivnější zvuk. „Musíš žvýkat to svinstvo?“

„Všechny dámy ho žvýkaj,“ pokrčila rameny.

„To, že má nějaká vévodkyně pusu plnou shnilých zubů, ještě neznamená, že ji musíš napodobovat jako její patolízalský přítelkyně.“

„Nemůžeš mi vyčítat, že se řídím módou, kapitáne. Musím dbát na svůj vzhled.“

Proč si Nenn myslela, že by se jí měl někdo koukat na zuby, když byla hloupá jako jelito, jsem nechápal stejně jako ten módní trend. Ze zkušenosti jsem však věděl, že říkat jí, aby s tím přestala, by bylo stejně zbytečné jako přesvědčovat Tnotu, aby tu svoji chloubu nechal v kalhotách.

Ale i tak jsem se na ni zamračil.

„Máš pro mě práci, kapitáne?“ zeptala se Nenn. Odmlčela se a vyplivla půlku žvance černé smoly do písku.

„Půjdeme dolů. Jenom ty a já.“

„Jenom vy a já?“ Dřevěný nos, který měla připnutý na obličej, se nenakrčil, ale mezi očima se jí objevily vrásky.

„Jsou jenom dva a nejsou ani ozbrojení. Myslíš si snad, že to nezvládneme?“

„Nejde o to, že bych se bála,“ řekla Nenn. Vyplivla zbytek smoly na druhou stranu. „Ale může tam být cokoliv. Třeba kvíci. Nebo dulčáci.“

„A taky by tam mohl být velký hrnec zlata. Ale na dulčáky jsme stejně moc daleko na jih.“

„A na kvíky?“

„Koukej se dát do rychtyku. Jdeme dolů. Potřebujeme obě hlavy nepoškozený, jinak nám za ně nezaplatí, a víš, co jsou tihle chlapi zač. Nemůžu se spolehnout, že se nenechají unést, a soudy se chytí každý záminky, proč nevyplatit odměnu. Pamatuješ, co se stalo ve Snosku?“

Tedř se zamračila Nenn.

„Jo. Pamatuju.“ Snosk byl pro nás všechny noční můra. Přijít o odměnu za odvedenou práci kvůli formalitě nepotěší nikoho. Dodnes bych se hádal, že se dá rozpoznat každý obličej, když se ty kousky správně poskládají.

„Dobře. Tak měj rozum a připrav se.“

Sesedl jsem. Nohy jsem měl ztuhlé ze sedla a tu bolest v kříži jsem ještě před deseti lety neznal. Už jsem netrával v sedle dost času. Změkl jsem. Změkl, ne zestárl, aspoň jsem si to namlouval. Tnota taky seskočil z koně, aby mi pomohl připravit se. Byl ještě starší než já, a i když jsem se nemohl spolehnout, že neprožene někomu meč obličejem, tak jenom proto, že byl v boji stejně k ničemu jako vosková přilba. Spíš by zranil sebe než někoho jiného a já tam dole potřeboval někoho tak drsného jako Nenn. Tnota mi zkontroloval řemínky hrudního pancíře a dal mi nový doutnák do muškety, zatímco jsem si vybíral zbraně ze svého arzenálu na sedle a připínal si je na opasek.

Zvolil jsem krátký meč a dýku s dlouhým ostřím. Dole v rokli se nedalo rozmáchnout víc než na délku paže. Už jsem tam jednou byl, před pár lety. Nebyla moc široká. Spíš žlab než úzlabina.

Nenn vypadala v začernalé oceli náležitě divoce. Tnota nám křesadlem zapálil doutnáky, aby byly naše muškety připravené plivat olovo. Kule dokáže nadělat pořádně velkou paseku, ale jak připomněla Nenn, mohli by tam být kvíci. Tam dole v útrobách zkyslé země mohlo být cokoliv.

Čím dřív usekneme těm přívržencům hlavy a vyrazíme zpátky k městu, tím líp.

„Z rokle se dá vylézt jenom na třech místech,“ řekl jsem. „Pamatuješ si, kde jsou ta ostatní?“

Tnota přikývl a ukázal mi dvě další, jedno asi míli daleko, další půl míle východně od něj.

„Dobře. Jestli je vypudíme ven, uštvěte je a počkejte na nás.“

„Jasná věc.“

„Tnota má velení,“ zavolal jsem na mládence, kteří skoro vypadali, jako když dávají pozor. Nedokázal jsem si vybavit, v kterém kanálu jsem mohl vyšťourat tak ubohé krysy. Byl jsem bez brandy, dvacet mil hluboko ve Strádání a s tlupou téhle verbeže. Někde v mém životě se muselo něco zatraceně zvrtnout.

Do průrvy klesal svah s volnými kameny a starodávnými zkamenělými kořeny stromů. Po takovém se špatně sestupuje, když musíte nést zbraň a stěny jsou jenom sedm stop od sebe. Světla tam bylo málo, sotva tolik, aby se dalo rozeznat, kam položit nohu. Bylo těžké nevolňovat malé laviny šterku, které se sypaly dolů do tmy, ale snažili jsme se postupovat co nejtíšěji. Prašná rokle byla hluboká. To byl nejspíš jeden z důvodů, proč ji nepřítel používal jako místo schůzek pro své špehy a přívržence. Naše hlídky se nevydávaly tak hluboko do Strádání moc často, vlastně skoro nikdy neopouštěly Pohraničí, ale pokud ano, rozhodně se nepokoušely slídit dole v té tmě. Na to měli dokonce i důstojníci dost rozumu.

Vzduch byl chladný a suchý, prostý jakékoliv vlhkosti. Okolo

nás trčely ze skály kořeny. Kdysi tam rostl tisíc let starý les, ještě předtím, než vzniklo Strádání. Teď z něj zbývaly jen kořeny, suché a šedé jako staré kosti. Ve Strádání nebyla žádná voda a občasné olejovitě černé tůně ničemu k růstu nepomáhaly.

„Mám něco na srdci,“ řekl jsem.

„Chceš se vyzpovídat? Dal ses snad najednou na víru?“ odfrkla si Nenn.

„To těžko.“

„Chtěl jsi se mnou být sám potmě?“

„Tím bych překvapil sám sebe.“ Hledal jsem si cestu okolo balvanu, moc jsem se o něj opřel a on se rozdrobil jako křída. Ve Strádání nic nevydrží. „Soud platí víc, než jsem říkal. Ne o moc, ale o dost, abych se nad tím zamyslel.“

„Lhal jsi o odměně?“

„Jasně. Pokaždý lžu o odměně.“

„Hajzle.“

„Jo. Ale k věci. Napadlo mě, že ty, co honíme, možná nejsou jenom obyčejný přívrženci.“

„Špehové?“

„Ne. Co když je ta ženská Nevěsta?“

„Ve Valengradu žádné Nevěsty nejsou,“ zavrhla to Nenn trochu moc rychle, než aby to znělo přesvědčivě. Jak jsme sestupovali, skrz změř kořenů pronikalo dolů čím dál míň světla. Nenn foukala na svůj doutnák, takže jeho konec žhnul a čoudil. Ta záře jí barvila obličej do ruda, takže vypadala jako ďábel. Pach hořícího doutnáku byl v té tmě uklidňující, jako kouř ze dřeva, jenom hořčejší, štiplavější.

„Chtěl jsi, abychom tomu věřili,“ řekl jsem. „Citadela jednu našla vloni. Velkou skoro jako dům. Ten barák kolem ní spálili a tvrdili, že to byl jenom požár.“

Nenn se pokusila odfrknout. Nikdy se toho zlovyku nezbačila. Bez opravdového nosu, kterým by frknutí mohlo projít, to znělo opravdu divně.

„Kecy. Byla to jenom nějaká tlustá stará děvka, která naštvála špatného důstojníka. Lampasáci chytanou rapla, když je od-

mítne nějaká podřadná rajda. Tenhle ze vzteku podpálil bordel a pak si vymyslel výmluvu.“

Nenn měla ve zvyku věřit jenom tomu, čemu chtěla, a ani unci pravdy navíc.

„To je jedno. Jestli je tam dole Nevěsta, nechci, aby se k ní moji chlapi přiblížili. Víš, co by se mohlo stát.“

„A proč si myslíš, že odoláš Nevěště líp než oni?“ opáčila Nenn. Ztišil jsem hlas. Podle křivolakých stěn strže se zvuky nenesly moc daleko, ale neškodilo být opatrný.

„Nemyslím si to. Jenom ti věřím, že mě budeš ignorovat a ustřelíš jí hlavu.“

„Neříkal jsi snad, že jí nesmíme rozmlátit ksicht?“

Změřil jsem si ji vážným pohledem, který v tom šeru přišel úplně vniveč.

„Jestli je to Nevěsta, ustřelíš jí hlavu. Jasný?“

„Jasný, kapitáne Galharrowe, pane, ustřelím jí hlavu, pane. Ale bude to zatracená škoda, když jsme se tak nadřeli.“

„Lepší než ta druhá možnost. A když budou označený, dostaneme zapláceno stejně.“

Uklouzl jsem na štěrk a Nenn ke mně natáhla ruku, aby mě podepřela. Kamení rachotilo dolů po úzkém svahu. Oba jsme strnuli. Jestli byli pořád tam dole, museli jsme být opatrnější. Mluvení rozptylovalo. Bylo načase sklapnout a vzít rozum do hrsti. Ve skále před námi byla zatačka a já přiložil pažbu muškety k rameni, než jsem proklouzl za roh. Jenom další úžlabina. Plížili jsme se dál.

Kouř z doutnáku se líně vinul za mnou v nehybném vzduchu. Doufal jsem, že se díky bezvětrí nedostane před nás a nevaruje ji. Ten pach se nedá s ničím splést. Jestli byla Nevěsta, bylo pro nás nejlepší zaskočit ji nepřipravenou.

„Podívej,“ zašeptala Nenn. „Světlo.“

Zpoza další zákruty se linula bledá, umělá fosová záře. Kradl jsem se kupředu a pokládal nohy na pevnou skálu tak lehce, jak to jenom muž mé velikosti zvládne. Měl jsem dávat větší pozor na hodinách tance. Nenn se pohybovala mrštněji a něčím mi

připomínala toulavé kočky ve městě, vyhublé a syčící. Zahnula za skalní stěnou se zbraní připravenou k výstřelu.

Zpola jsem očekával, že vystřelí, ale zastavila se a já proklouzl za roh těsně za ní. Strž se rozšířila, ne o moc, ale patnáct stop vypadá jako spousta místa, když se mačkáte hluboko v zemi. Přívrženci tam rozbili malý tábor. Vedle hromádky klacků, ze kterých se jim nepodařilo rozdělat oheň, ležela kupa potrhavých příkrývek. Vedle se válela prázdná čutora. Světlo vycházelo z malé lucerny, jejíž fosová koule jen slabě zářila. Bateriová cívka byla skoro vybitá.

Naše kořist seděla opřená zády o stěnu. Oba byli mrtví. O tom nebylo pochyb. Oči vypoulené v důlcích, brady spadlé. Podpírali se navzájem jako dvě strašidelné loutky připravené na představení. Žena by zaživa vypadala obyčejně. Ve středním věku, s hnědými kudrnatými vlasy pod bílou čapkou a vějířky vrásek vedle modrých očí. Teď však byla mrtvá a obličej i šaty měla potřísněné zaschlou krví. Vytekla jí z nosu, uší, úst. On zemřel stejně. Uniformu měl zašpiněnou něčím horším než prachem a potem Strádání.

Kdyby žili, nepodíval bych se ani na jednoho z nich dvakrát. Z mrtvých jsem však nemohl odtrhnout oči.

Můj neklid zesílil, stoupl ze žaludku do hrudi. Žádné viditelné rány, jenom spousta krve. Nic takového jsem už dlouho neviděl. Ty věci ve Strádání jsou kruté, ale zabíjejí jako zvířata. Takhle smrt byla krvavá, ale úhledná. Skoro jako by tam seděli a čekali na ni.

„Něco je dostalo,“ poznamenala Nenn. Umí moc dobře vystitnout to, co je zjevné na první pohled, moje Nenn.

„To teda. A mohlo by to číhat někde poblíž.“ Nevěděl jsem, co to sakra bylo, ale udělalo to naši práci za nás. Vdechl jsem kouř z doutnáku a ten štiplavý pach mě trochu uklidnil.

„Už je to dávno pryč. Ta krev uschla už před spoustou hodin.“

Nenn sklonila pušku. Posadila se na velký kámen a prohlédla si mrtvolu s výrazem, který jsem na tom, co zbylo z jejího obličeje, moc často nevidal. Nepoznal jsem, co si myslí. Ptát

jsem se nechtěl. Našel jsem malou brašnu a prohrabal její obsah. Tak trochu jsem doufal, že tam najdu něco, co bych mohl prodat maršálovi nebo soudu, aby se mi to celé víc vyplatilo. Moc toho s sebou neměli. Pár sklenic nasolených ryb a mincí, které by nestačily ani na slušnou sázku. Žádné tajné dopisy, plány nepřátelských tunelů ani seznamy přívrženců a špehů ve Valengradu. Ona byla Talent, dělnice v továrně na fos. On poručík sloužící u dělostřelectva. Ať už je k opuštění lidstva a útěku do Strádání vedl jakýkoliv důvod, vzali si ho s sebou do hrobu. Ve kterém jsme vlastně zrovna stáli.

Jaká škoda. Škoda mého času, škoda peněz, které mi soud zaplatí, škoda jejich pitomých životů. Nevzali si s sebou ani tolik vody, aby se dostali doprostřed Strádání, natož do říše za ním. Jedna škoda větší než druhá.

Nejvyšší čas čapnout hlavy a vypadnout odtamtud.

Strnul jsem, když jsem zahlédl něco ve šterku a písku na zemi. Chvilku jsem na to zíral, neschopný se pohnout. Poslouchal jsem.

„Musíme odsud zmizet.“

„Co se děje?“ Nenn jim prohledávala kapsy.

„Musíme jít.“

Nenn postřehla strach v mém hlasu. Ohlédla se a spatřila tu stopu. Byla tak malá. Neměla nás tolik vyděsit. Vytřeštila na mě oči.

„Ufikni jim hlavy,“ zašeptal jsem. „Rychle. Kurevským fo-frem.“

Na světě je spousta hnusných potvor. Část z nich jsou lidé a část žije ve Strádání. Ty nejhorší pocházejí z míst za Strádáním, daleko na východě. Věděl jsem, že tu stopu podobnou dětské mohla stvořit náhoda, třeba to byla jenom šmouha v písku. Ale mohlo ji tam nechat Zlatíčko.

Zrychlil se mi dech. Po krku mi stékal pot. Snažil jsem se zachytit sebeslabší zvuk a mušketu jsem držel zvednutou. Pevně jsem ji svíral a snažil se přinutit prsty, aby se netřáslly.

„No tak, no tak,“ sykl jsem.

Nenn je velice výkonná a po třech dnech dýchaní prachu ve Strádání se nehodlala vzdát svojí odměny. Tasila meč a pustila se do řezničiny. Ohmatal jsem hlaveň zbraně a zkontroloval, jestli je zápalka na správném místě, aby zasáhla pánvičku. V tichu strže se zdál být klid. Nenn začala řezat a sekát, její ruce pracovaly obratně a rychle. Znovu jsem se rozhlédl, ale byl tam jenom ten jeden otisk nohy. Velký jako polovina dospělého. Oba přívrženci měli nohy větší.

„Tohle není fofr,“ sykl jsem.

„Mám to,“ řekla Nenn. Trhnutím oddělila svou kořist visící na šlachách. Bude se muset vykoupat. „Vždycky jsou těžší, než vypadají,“ poznamenala. Zvedla hlavy, abych si je prohlédl. Nic na nich nechybělo.

„Nemávej s nimi tak. Projev trochu úcty.“

„Úcty k přívržencům? Leda prd,“ odsekla Nenn. Plivla na bezhlavé tělo mrtvého muže. „Myslím, že být člověk je takovej problém, když si tolik přejou přidat se k armádě rabů? Jestli chtějí tohle, budu se k nim chovat nelidsky.“

„To stačí. Jdeme.“

Zabalili jsme hlavy do jedné z těch starých dek. Krev možná stihla uschnout, ale to neznamenalo, že se to, co je odkráglovalo, dostalo daleko. Košili pod pancířem jsem měl nasáklou potem.

Vraceli jsme se ve vlastních stopách k ústí rokle a zakopávali o volné kameny. Snaha dělat co nejméně hluku nešla dohromady s touhou odtamtud zmizet. Hlavy poskakovaly v provizorním vaku na mém opasku. Nenn měla pravdu, byly těžké, ale i tak jsme se rychle prodírali sutí a vyschlými kořeny. Celou dobu jsem se snažil koukat za sebe stejně často jako dopředu. Bušilo mi srdce a ve vnitřnostech mi začínalo bublat. Nemohl jsem se zbavit představy, že až vylezeme nahoru, najdeme tam svoje společníky rozsekané na kusy. Připomínal jsem si, že ta krev byla zaschlá. Zabiják odvedl svou práci a zmizel.

Moje obavy se nepotvrdily. Moji tupí vojáci zajásali, když jsme vylezli ven s krvavým pytlek v závěsu.

„Šlo to hladce?“ zeptal se Tnota. Neodpověděl jsem mu.

„Jedeme,“ zavolal jsem. „Do sedel, pohněte těmi svými špičavými zadky! Rychle! Kdo nebude za půl minuty v sedle, toho tady necháme.“

Dobrá nálada se vypařila. Byla to banda ubožáků, ale nepřeslechli naléhavost v mém hlase. Nenn do sedla přímo vylétla. Moji muži nevěděli, co nás tak vyděsilo, ale na nic se neptali.

„Myslíš, že se do večera dostaneme na pohraniční stanici?“ zeptal jsem se Tnoty.

„Pochybuju. Je těžký určit kurz a jsme nejmíň šestnáct standardních mil daleko. Začíná vycházet rudá luna a ta ruší normální linie. Jestli chceš vyrazit na západ, budu potřebovat aspoň hodinu, abych naplánoval dobrou kurz.“

„To bude muset počkat.“

Šel jsem jim příkladem, strčil jsem nohy do třmenů a patami pobídl koně do cvalu. Mrskal jsem zvíře otěžemi, upíral pohled na západ a nezpomalil, dokud Prašná rokle nezmizela z dohledu. Ale i pak jsem udržoval ostré tempo, dokud nebyli koně skoro vyčerpaní.

„Kapitáne, musíme zastavit, nebo ztratím všechny orientační body k určení polohy,“ naléhal Tnota. „Ztratíme se tady a dobře víš, co se stane pak. Musíme zastavit.“

Neochotně jsem dovolil zpomalit koně do kroku a po půl míli jsem zavelel zastavit.

„Pospěš si,“ řekl jsem. „Nejrychlejší kurz domů.“

Najít cestu ve Strádání není nikdy snadné. Bez dobrého navigátora můžete cestovat tři dny stejným směrem a ocitnout se na místě, odkud jste vyrazili. Další důvod, proč jsem nechtěl riskovat a vzít Tnotu dolů do rokle. Jedinou konstantou ve Strádání jsou ty tři lundy: rudá, zlatá a modrá. Jsou asi příliš daleko, než aby je mohla ovládnout všechna ta jedovatá magie vyvěrající ze země.

Došel jsem se vyčurat k blízké skále. Když jsem si zavazoval kalhoty, začala mě brnět vnitřní strana levého předloktí. Utáhl jsem si opasek a snažil se přesvědčit sám sebe, že se mi to jenom

zdá. Ale ne. Rozhodně se zahřívala. Už byla horká. Sakra. Na tohle nebyl správný čas ani místo.

Uběhlo už pět let od chvíle, kdy se mi naposledy ozval Havraní spár. Skoro jsem si začínal myslet, že na mě ten starý parchant úplně zapomněl, ale teď, když se mě rozhodl kontaktovat, jsem si uvědomil, jak bláhová naděje to byla. Byl jsem jen jedna z jeho hracích figurek. Jenom čekal, až přijde pravý čas mnou táhnout.

Zašel jsem za dunu a vyhrnul si rukáv. Moje paže zdobila spousta inkoustu, vzpomínek v zelené, černé a modré. Malá lebka za každého přítele, kterého jsem ztratil v Pohraničí. Kurevsky moc lebek. Už jsem si ani nepamatoval, za koho spousta z nich je, ale z lebek to horko nevycházelo. Na vnitřní straně předloktí vynikal mezi hrubým vojenským tetováním krásně propracovaný havran. Inkoust bublal a začínal prskat, jak páčil čím dál víc. Vytrhl jsem z kalhot opasek a obtočil ho kolem nadloktí jako škrtidlo. Ze zkušenosti jsem věděl, že to bude potřeba.

„No tak dobře,“ procedil jsem mezi zuby. „Skoncujeme s tím.“

Kůže se napínala nahoru, jak se jí něco snažilo proniknout. Celá paže se mi roztrásla a ten tlak bolel víc než žár. Z kůže se kouřilo, zatímco rudla a žhnula. Kroutil jsem se, skřípal zuby a pevně zavíral oči, jak se mi kůže napínala k prasknutí. Potom jsem cítil, jak se roztrhla, a havran se ze mě prodral ven. Kurevsky velký pták, ten havran. Vysoukal se z rozervané kůže, lepkavý a krvavý jako novorozeně, seskočil na skálu a zvedl ke mně černé oči.

Zatnul jsem zuby, abych nekřičel bolestí. Nemělo smysl projevovat slabost. Havraní spár by mě stejně nepolitoval.

Sklonil jsem k ptákovi hlavu. Bezejmenní nejsou bohové, ale od smrtelníků se liší dost na to, aby na tom rozdílů nezáleželo, a bohové i Bezejmenní nás rádi vidí na kolenou. Mluvit bylo zbytečné. Havraní spár stejně nikdy neposlouchal, co říkám. Netušil jsem, jestli slyší skrz toho ptáka, nebo zda jen přišel říct, co má na srdci. Havran otevřel zobák a já uslyšel jeho hlas,

chrapot plný štěrků a hlenů. Znělo to, jako by od začátku války každý den vykouřil dýmku bělolistu.

„GALHARROWE,“ zaskřehotal na mě. Vztekle. „JEĎ NA STANICI DVANÁCT. POSTAREJ SE, ABY PŘEŽILA. NEPOKAZ TO.“

Ulepený rudý havran naklonil hlavu ke straně a pak pohlédl na zem, jako když obyčejný pták hledá červy. Možná po předání vzkazu ani nic jiného nebyl. Po chvílce sebou trhl, strnul, z očí mu vyšlehly plameny, ze zobáku se vyvalil kouř a svalil se mrtvý na zem. Utřel jsem si z předloktí krev. Rána zmizela, ale bolest trvala. Vytetovaný havran byl zpátky na svém místě, vybledlý jako starý inkoust. Až přijde znova jeho čas, objeví se ostře a jasně.

„Změna plánu,“ řekl jsem, když jsem se vrátil ke své skupině. „Jedeme na Stanici dvanáct.“

Vysloužil jsem si několik překvapených pohledů, ale nikdo nic nenamítal. Jenom dobře. Ohánět se vyšší šarží není zrovna jednoduché, když nevíte, proč jste takový rozkaz vůbec vydali.

Tnota vzhlédl k lunám. Ledově modrá Clada se už sklonila k obzoru. Jasně bronzové praskliny roztínaly oblohu na různě zabarvené části. Tnota si olízl prst, zkontroloval směr větru, pak si klekl a přešel prsty po štěrku.

„Dvanáctka není nejbližší stanice, kapitáne,“ řekl. „Před soumrakem se tam nedostaneme. Mohl bych nás dostat ze Strádání a pak bychom pokračovali na jih po zásobovací stezce.“

„To je nejrychlejší cesta?“

„Nejrychlejší je přímá. Ale jak jsem řekl, nedostali bychom se ze Strádání do tmy.“

„Tak nejrychlejší kurz, Tnoto. Dostaneš větší podíl, když budu mít v ruce korbek piva dřív, než se setmí.“

Tnota se zazubil. Stihneme to.

2

Koně byli vyčerpaní, ale nezdálo se mi, že by byl některý z nich na padnutí. Chtěli se dostat z té nepřírozené tundry stejně jako jejich jezdci. Koně jsou chytrá zvířata.

Když jsme se přiblížili ke Stanici dvanáct, dvě luny už klesly každá za svůj obzor a noční oblohu ozařoval jen tenký safírový srpek Clady. Tnota zvolil neobvyklou, riskantní trasu mezi dunami s dlouhou, šlehající trávou, ale zvládli jsme to se zdravými údy. Ten starý páprda v sobě sice neměl ani za mák násilí, ale kdyby nebyl takový zvrhlík, mohl by navigovat klidně i pro maršála. Nechali jsme za sebou hrozivé vrčení skvrnité oblohy, opustili její bílo-bronzové šrámy a ocitli se v přirozenější noci západně od Strádání.

Stanice zářila matným fosovým světlem dvou pátracích luceren, jejich paprsky líně přejížděly po příjezdové cestě. Jeden nás zachytil a sledoval nás, když jsme se blížili. Přes opevnění vyhlédl osamělý, nezaujatý obličej. Pevnost vypadala stejně jako čtyři tucty jejích sester rozmístěných po délce Pohraničí. Vysoké kamenné zdi, velká děla, prapory, úzká okna, pach hnoje. Stanice jako každá jiná.

„Šaškovská čepice,“ pronesla Nenn, když jsme přijeli blíž. Tázavě jsem na ni pohlédl. Ukázala nahoru. „Tu mi vždycky připomenou paže vysílačů. Vypadají jako ty čtyři rohy trčící z šaškovský čepice.“ Sledoval jsem její prst ukazující nahoru.

Z vrcholku hlavní věže vycházela čtyři dlouhá kovová ramena, klenuté pavoučí nohy z černého železa, ozářená zdola slabým žlutým fosovým světlem. Na koncích měla černé železné koule, duté zvony rýsující se proti zarudlé obloze.

„Nemyslím, že vysílače vypravujou dobrý vtipy,“ poznamenal jsem.

„S tím nemůžu souhlasit.“ Nenn se usmála. Její oči zářily se stejnou intenzitou jako oči kočky zarývající drápy do myši. „Na všech těch rabech, co přišli k Pohraničí a proměnili se v prach, je něco srandovního. Nedá to brát jako vtíp?“

„Ne,“ odsekl jsem. „Znamená to jenom, že máš divnej smysl pro humor. Teď sklapni, musím vymyslet, co povím veliteli stanice. A přestaň už žvýkat to svinstvo, krucinál.“

Nenn mě ignorovala a dál mlela svou přes žvanec černé smoly. Když s někým jezdíte tak dlouho jako my, častěji opilý než střízliví, musíte se naučit snášet jistou míru neposlušnosti. Někteří lidé mylně odhadovali, že jsme milenci, jako by se jizvy přitahovaly navzájem. Tvrdila, že je v posteli jako dračice, ale já bych se nikdy nevyrovnal s jejím pliváním ani naprostým nedostatkem dobrých způsobů. S tím dřevěným nosem v obličejí by ji žádný malíř nepožádal, aby mu seděla modelem, ale ani z mého portrétu by dámy u dvora asi moc nezvlhly. Dýchal jsem prach tuctu písečných bouří, vypil víc kořalky než většina lidí vody, a kdyby mi chtěl někdo polichotit tím, že mám čelist jako kovadlinu, myslel by to tak, že snesla spoustu ran. Asi jsem chápal, proč si lidé myslí, že bychom tvořili pěkný pár.

Museli jsme celou pevnost objet k západní hradbě. Do Strádání žádná brána nevede. Stanice v Pohraničí existují proto, aby udržely východ na východě, střeží nás před věcmi, které bývaly lidmi. Jenom duchové vědí, co je z nich teď.

Seržant stráže si nás prohlédl okénkem v bráně o velikosti hlavy. Zívla a dýchl na nás vinný odér, ale pečeť, kterou jsem mu ukázal, mu zahнала drzý výraz z tváře. Reliéf vyražený na tom zeleném kotouči mu pověděl, že jsem z Černého křídla. Státní vojáci neměli Černé křídlo ve velké lásce. Někteří v nás nevi-

děli víc než lovce hlav bažící po odměně a slyšali příběhy o nevinných lidech, obviněných a dovlečených k výslechu. Vádilo jim, že se nemusíme řídit žádnými řády, nemáme uniformy, jejichž knoflíky bychom museli leštit, a nepodléháme drilu. Odplivovali si a nazývali nás kryсами, když si mysleli, že je neslyšíme. Ale hlavně se báli, že Černé křídlo jednou obrátí své obviňující, bezduché oči jejich směrem. Každý má co skrývat.

„Nevíte, jestli je tady nějaká vysoce postavená žena? Důstojnice? Šlechtična?“ zeptal jsem se.

„Pardon, pane, moc se omlouvám. Právě jsem nastoupil na hlídku. Ale na dvoře stojí pár draze vypadajících kočárů. Asi patří smetánce.“

Zamračil jsem se na něho. Uniformu měl pomačkanou, jako by ji na sebe hodil ve spěchu. Neměl dokonce ani zapnutý opasek. Od doby, co jsem tudy projížděl naposledy, to šlo s místní posádkou hodně z kopce. Bývalý důstojník ukrytý ve mně přerostl léta pohrdání a vyštěkl na něho: „Když strážíte bránu pohraniční stanice, neměl byste vědět, kdo je uvnitř, seržante?“

Vrhl na mě trpký pohled. Moje pečeť mu sdělila, že nás musí pustit dál, ale nehodlal přijímat moje rozkazy a nechat se ode mě buzerovat. Ne pokud bych na něho nemohl vytáhnout nějakou špínu, jenže já na něj nic nevěděl. Provinilí jsou mnohem poddajnější.

„Poslouchejte, člověče. Naše děcko se celou noc dusilo v záchvatech kašle. Možná nevydrží do konce týdne a moje žena je zoufalstvím bez sebe. Chcete mi přidělovat starosti? Běžte si stěžovat sloužícímu kapitánovi.“ Promluvil přese mě na moje muže: „Pojďte dovnitř. Jídlna mužstva je za vrátnicí. Vyhněte se červenému pivu. Pár z nás po něm mělo běhavku.“

Ještě jsem se u něho zdržel, ale rozhodl jsem se nezmínit o tom, že děti do pohraniční stanice nesmějí. Nejspíš by to ničemu nepomohlo.

„Ukažte mi seznam posledních příchozích.“

Seržant ve službě pokrčil rameny, objal se pažemi, jako by naznačoval, že pouštím do pevnosti studený vzduch a on mu-

sí zavřít bránu. Vzal jsem si knihu se záznamy a prolistoval ji. Ať v kočárech přijel kdokoliv, nebyl v ní zapsaný. Zápisy byly přinejmenším stručné. Přelétl jsem pohledem podpisy posledních příchozích. Nehledal jsem jen dámu Havraního spáru. Myslel jsem si, že poznám Maldonův podpis podle jeho hrozného rukopisu, když ho uvidím, ale v posledních dvou měsících tam byly zapsané jen zásobovací karavany, střídání strážních jednotek a občas nějaká ta děvka.

Gleck Maldon býval můj dobrý přítel a mocný spojenec, než mu magie vlezla na mozek. Dobrý chlap, pokud se to dá říct o někom, kdo se živí zabíjením. Za ta léta mě mockrát vytáhl z bryndy. Pak začal výt na měsíc, tak ho zamkli do blázince, ale Spřádač Maldonova formátu nepovažuje zdi za velkou překážku. Dostal se na svobodu a od té doby byl volný. A nebezpečný. Nebylo pravděpodobné, že bych ho v té knize našel, ale radši jsem se seržanta ještě zeptal.

„Neviděl jste tudy projít vysokého muže okolo padesátky? Hnědý vlasy prošedivělý na spáncích?“

„Nemůžu říct, že bych si někoho takového pamatoval. Jak se jmenoval?“

„Gleck Maldon. Spřádač z Valengradu. Mohl mluvit trochu jako blázen.“

Seržant zavrtěl hlavou a vzal si knihu zpátky, jako by se bál, že mu ji ukradnu.

„Žádný kouzelník se tady už dlouho neobjevil.“

Poděkoval jsem mu, i když nebylo za co. Nebyl důvod, proč by se Maldon vydal tímhle směrem, kromě toho, že to bylo na jih, jih je směr a každý směr je lepší než být tam, kde být měl: zamčený v blázinci ve Valengradu. Vyhnal jsem Maldona z hlavy. Schoval se pod zem. Unikl mi.

Vrata se za mnou zabouchla a seržant začal točit těžkou klikou, zatímco padací mříž pomalu klesala. Nikdy se mi nelíbilo být někde zavřený.

„Nechceš mi koupit takovouhle parádní káru, kapitáne?“
usmála se Nenn a odvedla moji pozornost ke stájím. Všimla si

odpruženého kočáru, takového, v jakém se obvykle vozí dámy od dvora, jaké by se při pohledu na můj portrét otřásly hrůzou. Jeho kola byla stavěná na kvalitní dlažbu městských bulvárů a vypadalo to, že budou po drkotání na mizerných příhraničních cestách potřebovat údržbu. Majitelka takového modrého kočáru s pozlacenými částmi musela patřit ke skutečné smetánce. Nejspíš to byla ta lady, za kterou mě poslal Havraní spár.

„Až začneš poslouchat moje rozkazy, začnu ti kupovat hezký věci,“ řekl jsem své spolubojovnici.

„Ráda bych věděla, co přivedlo smetánku sem na Stanici dvanáct,“ poznamenala Nenn. „Pro šlechtu to tady není.“

„Tady to není pro nikoho,“ řekl jsem. „Jídlo stojí za prd, postele jsou ještě horší, a jakmile se podíváš na východ, skutečnost začne vypadat divně. Problém je v tom, že čím výš se narodíš, tím míň rozumu dostaneš do vínku. Nějaká bláznivá ženská nejspíš stojí o povýšení a chce vidět život v pohraničí. Jeden dlouhý pohled přes Pohraničí do Strádání by měl stačit, aby se pakovala zpátky tam, odkud přišla.“

Nenn se vždycky líbilo, když jsem pomlouval elity. Neměl jsem pro ně moc laskavých slov. Moje zkušenosti s vládoucí třídou nejsou o moc lepší než její.

Dal jsem svým lidem na noc rozchod. Najdou nějaký otevřený sud a zabijí večer falešným zpěvem a prohráváním peněz mezi sebou. Dokud se nezapletou do rvaček nebo něco neukradnou, bylo mi to jedno. Odešli spláchnout třasy ze Strádání. Rozklepat se bylo normální, když jste se dostali zpod té roztrhané oblohy. Myslel jsem si, že třasy pomáhaly dostat z těla magii, kterou jsme nasákli, ale to byla jenom domněnka. Asi nehrozilo, že by nám Bezejmenní někdy prozradili, proč na nás jejich magie takhle působí, a nehrozilo ani, že bych sebral kuráž se na to zeptat.

Za Strádání mohl Havraní spár, pokud má vůbec smysl házet vinu na někoho, jako je on. Na jeho a ostatní Bezejmenné neměly výčitky nás, fňukajících smrtelníků žádný vliv. Někteří lidé kolem nich vytvářeli kulty, jako by to byli bohové, ale

pokud je Havraní spár bůh, nestojí stvoření ani za zlámanou grešlí. Dvě století Bezejmenní bojovali s Hlubokými králi a jejich říší, Starou Dhojarou, a co ta doba přinesla? Spoustu pláče, spoustu kostí zežloutlých pod pískem Strádání. Nedosáhli jsme ani míru, jenom patové situace – a v centrálních státech dokonce ani nepochopili, že jedinou ochranu před Hlubokými králi a jejich říší poskytuje jenom Stroj a pohraniční stanice. Nevědí, jak blízko stojíme k šibenici, jak těsně se nám smyčka stahuje kolem krku. Ale můj pán se s porážkou nesmíří, ani kdyby musel obětovat i toho posledního muže, ženu a dítě v Dortmundu. Což by udělal. Dokázal to, když vypálil do světa Strádání jako poslední ochranný val.

Do cesty se mi stavěla malá armáda správců, úředníků a služebnictva a ti všichni mi stále opakovali, že je velitel zaneprázdněný. Nevšímal jsem si jejich protestů a prodíral se mezi těmi prskajícími poskoky. Havraní spár se do té věci vložil osobně, a proto byla naléhavá. Bezejmenní nepromarní ani kapku své moci, pokud pro to nemají dobrý důvod. Je pro ně důležitější než zlato. Už jsem se skoro dostal do velitelovy komnaty, když mi zastoupilo cestu několik vojáků, kteří mi pohrozili, že skončím v řetězech. Chvilku jsem jim spílal. Neulevilo se mi tím, ani jsem je nepřesvědčil, aby mě nechali projít.

Černé křídlo je malá organizace, pokud se tak dá vůbec nazvat. Není mezi námi žádná koordinace, nemáme společné poslání. Znal jsem jména sedmi dalších, ale tři z nich byla falešná a neměl jsem tušení, kde kterýkoliv z nich je. Byli jsme prodloužené ruce Havraního spáru, jeho oči a svaly. Stáli jsme zároveň mimo armádu a pod ní, agenti vykonávající tiché rozkazy Bezejmenných – pokud se je vůbec obtěžovali vydat. Měl jsem už za sebou pět let bez skutečného rozkazu. Mohl jsem pracovat na vlastní pěst s prostředky, které se mi podařilo poshánět. Muži, které jsem vzal do Strádání, byli najatí bojovníci, jen o něco lepší než žoldáci. Nebo spíš horší. Ti úředníci se měli přetrhnout, aby splnili každé moje přání, ale během dlouhé nepřítomnosti Havraního spáru strach z Černého křídla vyprchal.

Teď byl zpátky. Jejich strach se vrátí.

„Co sakra dělá, že to nemůže počkat?“ obořil jsem se na ně.

„Vidíte ty kočáry venku?“ nenechal se zastrašit jeden kapitán v uniformě tak čisté, až to vypadalo, že nikdy nevychází ven. „Velitel má u sebe nějakou hroznou ženskou, která mu už dvě hodiny dělá ze života peklo. Je to urozená Spřádačka, sestra jednoho hraběte. Má kontakty na vládkyni Herono.“ Změřil si mě kritickým pohledem. Možná jsem měl na ramenou tmavá křídla, ale byla ukrytá pod prachem z třídní cesty. Přinesl jsem domů hodně špíny a zaschlého potu a dech mi nejspíš páchl po kořenu lékořice, který jsem tam žvýkal. Souhlasil, že pro mě někoho pošle, až velitel s tou dámou skončí. Taky navrhl, abych se vykoupal, než před něho předstoupím. Poradil jsem mu, aby vzal svůj návrh a strčil si ho někam.

Urážky byly však k ničemu a neviděl jsem žádný způsob kromě rozbíjení hlav, jak se k veliteli dostat, a dokonce ani rozkazy Havraního spáru mě neopravňovaly mlátit lidi, když se naštvu. Dokud byla ta záhadná žena Havraního spáru uvnitř s velitelem, byla aspoň v bezpečí.

„Kdo je ta šlechtična?“ zeptal jsem se.

„Nikdy dřív jsem se s ním nepotkal.“ Kapitán si se mnou nechtěl zadat, ale vychutnával si, že ví víc než já. Pokrčil rameny. „Myslím, že představila jako lady Tanza.“

To jméno mi vyrazilo dech jako rána palicí do hrudi. Skoro jsem se zapotácel. Ztěžka jsem polkl a snažil se srovnat si myšlenky.

„Elizabeth Tanza? Žena asi v mém věku, tmavý vlasy?“

„Tak se jmenuje. Nemám tušení, jak vypadá. Nosí závoj, jak to dělají na jihu.“

Začal mě dostávat třas ze Strádání. Namlouval jsem si, že je to rozhodně jen třas a nic jiného. Požádal jsem jednoho sluhu o lékořici – na zahrnutí třasu je lepší než pivo – a cestou na střechu jsem žvýkal její kořen. Lékořice, půl láhve brandy a chladný noční vzduch – nad tuhle kombinaci není.

Zamířil jsem nahoru, protože to je vždycky nejlepší, když si

chcete vyčistit hlavu. Skleněné trubice v horních patrech svítily jen napůl a na schodištích a v chodbách ležely ponuré stíny. Nějaký vládce kašlal na své povinnosti. V poslední době utráceli své stříbro za hedvábí, vinice a mramorové paláce a kupovali odpustky pro své konkubíny, místo aby se starali o stanice, za které byli zodpovědní. Měli krátkou paměť. Daleko od Pohraničí se snadno zapomínalo, že touha nepřítelů nás rozdrtit nepolevila jenom proto, že jsme na svou obranu získali Šídlův Stroj. Nikdy jsme Hluboké krále neporazili, ani zdaleka. Byli hurikán, kterému jsme vzdorovali slunečníkem. Osmdesát let patové situace pro ně nic neznamenalo, byli prastarší dávno před tím, než se jejich oči obrátily k naší zemi.

Minul jsem široký oblouk dvoukřídlých dveří, přes které byly natažené těžké černé železné řetězy zajištěné ještě těžšími zámky. Staré velitelské instinkty mě přinutily zastavit. Tohle byla řídicí komnata, z níž se daly spustit klenuté vysílače Šídlůva Stroje – ty, které Nenn připomínaly rohy šaškovské čepice. Na řetězech ležela tenká vrstva prachu. Už nějakou dobu dovnitř nikdo nevstoupil, aby ten mechanismus promazal. Šídlův Stroj by byl naší jedinou skutečnou obranou v případě, že by na nás zaútočila armáda rabů nebo jejich pánové. To vědělo každé malé dítě.

V dobách mého pra-pradědečka, kdy dhojarské legie a Hlubocí králové vítězně pochodovali k posledním devíti svobodným městům, vypustil Havraní spár Srdce prázdnoty. Byla to zbraň nebo událost. Možná zaříkadlo, ať se propadnu, jestli to vím. Některé věci nikdy nepochopíte. Ať to bylo cokoliv, bylo to děsivé. Zbraň, jakou svět do té doby neviděl, a, díky duchům, od té doby taky ne. Použil Srdce prázdnoty, aby výbuchem stvořil Strádání.

Rozerval oblohu a zadusil zem jedovatým prachem. Kopce hořely, pole se vařila, řeky vysychaly. Města Adrogorsk a Clear byla naše a v ječivém okamžiku se změnila z center učení a kultury ve vedlejší ztráty ve smršti vypuštěné síly. Tála a planula, jejich obyvatelé se svíjeli a umírali. Hlubocí králové za-

vrávorali, zranění tím útokem, ale nebyli poraženi. Když znovu sebrali své síly, válka pokračovala přes území, které se stalo Strádáním, Hlubocí králové vrhali své nesčetné armády proti našim tenčícím se řadám. Nemohli jsme vydržet. Ale životy jedné generace mladých mužů a žen poskytl čas dalšímu z Bezejmenných, Šídlovi, který vztyčil podél Pohraničí svůj Stroj. Tento Stroj zničil krále Niviase a podruhé odrazil armádu rabů. Nastala patová situace. Bylo to cosi jako mír, zajištěný Strojem a stanicemi: předsunutými řídicími body, z nichž naši bdělí velitelé mohli Stroj aktivovat v případě, že by k nám Hlubocí králové někdy vyslali své síly. Zkusili to jenom jednou, dlouho před tím, než jsem se narodil. Stroj explozemi vyhloubil po celém Strádání nové krátery. Znovu se o to už nepokusili. A teď byl zaprášený. Zapomenutý. Velitel stanice byl hlupák, když k němu zamezil přístup. To že se vlčí smečka bojí vašeho praku, ještě neznamená, že s sebou přestanete nosit kameny.

Správce mě naštvál už tím, že se se mnou okamžitě nesetkal, a moje nálada se každým okamžikem horšila. Rozhodl jsem se nahlásit jeho nedbalost maršálovi, jakmile se vrátím do Valengradu. Lidé nestojí o udavače, ale ještě méně stojí o to, aby jejich města zaplavila armáda rabů. Velitel stanice byl idiot. Byla to malicherná pomsta za to, že mě nechal čekat, ale přistihl jsem se, že čím jsem starší, tím jsem malichernější a čím mi záleží na tom, co si o mně lidi myslí.

Dýchal jsem noční vzduch na hradbách, lokal pálivé doušky z láhve a litoval, že jsem nezaplátil víc peněz za lepší kořalku. Slunce už zapadlo a bleděmodré světlo Clady udržovalo noc chladnou a šerou. Ze Strádání občas dolehl úder nebo zapraskání, jak se země posunovala a sténala. Slábnoucí světlo odhalovalo okraje velkých kráterů, svědectví o ničivé síle, kterou by Stroj vypustil na armádu dost hloupou na to, aby se přiblížila k Pohraničí. Právě tady, podél téhle linie pevností, skončila před stovkou let válka patem. Poslední výbuchy, které ten pat vytvořily, zanechaly v zemi hluboké jizvy. Nikdo a nic se v otřáveném území Strádání nepohnulo.

Jsi tam někde, Glecku? pomyslel jsem si. *Někde tam venku? Opravdu ses tak pomátl?* Moje chytřejší já, to, které mě dostalo živého z Adrogorsku a drželo mi hlavu na ramenou po dvě desetiletí toulek po Strádání, mi povědělo, že mluvím k mrtvému muži. Gleck Maldon se odcizil, možná zešlel. Spřádá-čům se to někdy stávalo. Býval to dobrý člověk, jako většina čarodějů. Nevydal se na sever ani na západ. Jih vypadal čím dál nepravděpodobněji. Pohlédl jsem dolů na přehlídku vyte-
tovaných lebek na své levé paži a vybral volné místo, kde bude ta jeho.

Kurevská Elizabeth Tanza. Nechtěl jsem o ni zavadit ani jedi-
nou vzpomínkou. Uplynuly desítky let od chvíle, kdy jsem po-
prvé usedl ke stolu naproti ní. Od té doby jsem se tu vzpomín-
ku snažil vyhnat z hlavy. Měl jsem za sebou dvě desetiletí, manželku, děti a léta plížení se tou přízračnou pustinou a stále na mě její jméno působilo jako kopanec do koulí. Nepochy-
boval jsem, že ji budu muset doprovodit do Valengradu. Kdy-
bych si myslel, že v sobě Havraní spár má nějaké lidské emoce, napadlo by mě, že je to nějaký kurevsky hnusný vtip.

Z jídelny mužstva se ozvala pijácká píseň. Vojáci mimo služ-
bu zpívali o námořníkovi, který se utopil a nechal po sobě svoji
milou. Byli jsme hodně daleko od moře.

Zapálil jsem si silný doutník, potáhl a vyfoukl oblak kouře.
Napil se. Žvýkl do kořene lékořice. Zapomněl jsem. Zbyla jen
vzdálená, trpká vzpomínka na něco, co se nikdy nestalo. Od té
doby jsem o ní neslyšel jedinou zmínku. Nejspíš měla manžela.
Děti. Netušil jsem, co dělá na pohraniční stanici. Ani jsem se
to nesnažil uhodnout.

Smutným faktem bylo, že mě nejspíš ani nepozná. Dvacet
let. Jiné jméno. Zlomený nos, jizvy na tvářích, na bradě. Určitě
by nečekala, že se ten v krajkách oděný chlapec nakonec bude
živit tímhle hnusem. Ohodil jsem nedopalek doutníku přes
cimbuří a znova si lokl.

Podíval jsem se dolů do dvora. Seržant u brány zíval a pro-
tahoval se. Poslední zbytek tepla letního večera už unikl naho-

ru a on měl přes ramena přehozenou deku. Zpěv zesílil a byl ještě falešnější, pokud to vůbec ještě šlo. Strážce brány se posadil na stoličku a otřásl se. Osamělá, nudná služba za chladné noci. Kdybych byl na jeho místě, opil bych se. Nebo usnul. Nejspíš obojí.

Z hlavní věže vyšel malý kluk a valil ke strážci brány nějaký soudek. Napadlo mě, jestli to není ten umírající. Na smrt nevypadal, když byl dost silný, aby mohl kutálet od pohledu těžký sud. Přítomnost dítěte byla další věc, kterou jsem musel nahlásit. Pohraniční stanice měly být vojenské posty, ale v průběhu let se kázeň uvolnila. Nejdříve začali pouštět dovnitř děvky, pak se z těch děvek staly manželky, a děvky i manželky rodily děti, až se z Šídlových stanic nakonec staly malé osady. Bylo to opravdu tak dávno, co jsme vyhnali armádu rabů ze Strádání? Mně to tak dlouho nepřipadalo.

Seržant se postavil a pohlédl na dítě, které se zastavilo několik kroků od něho. Trochu ztuhl. Dítě promluvilo a ukázalo na sud. Strážný jako by se otřásl, pak vzal sud, zvedl ho a postavil k padací mříži. Ve slabém světle trubice nad bránou jsem viděl, jak seržantův obličej zaplavila rudá barva, krev proudící z nosu, očí, uší. Otevřel sud kladivem a na nohy se mu vysypal černý písek. Spadla mu čelist a krev mu kapala na prsa a dolů do střelného prachu.

Pochopil jsem a po zádech mi přeběhl mráz. To dítě – Zlatíčko – utíkalo. Také jsem se rozběhl, právě když seržant sáhl nahoru a rozbil světelnou trubici. Zasykala ho sprška jasných jisker. Viděl jsem, jak líně klesají, bílé a krásné.

Přitiskl jsem si dlaně na uši.

Brána vybuchla.

3

I přes ruce byl ten výbuch ohlušující. Tlaková vlna dolétla až na hradby a narazila do mě, až jsem se zapotácel. Nezměrnost toho zvuku přetrvávala jako stín něčeho strašného přecházejícího do mlčení.

Několik okamžiků se na hradbách nikdo nepohnul, a pak jsme se všichni vrhli do akce, jako bychom se probrali k životu.

Jeden strážný doběhl ke klíce alarmu na zdi a začal jí točit. Kolem létaly šupinky rzi, jak s ní bojoval, ale pak zasyčel fos a po celé Stanici dvanáct se rozhoukaly sirény. Jeho společník utíkal ke schodům a zbraň nechal za sebou. Došel jsem k mušketě a zvedl ji.

„Prach a kule?“ křikl jsem na vojáka točícího klikou. Všechno znělo tlumeně, vzdáleně. Voják byl zelenobílý v obličejí, moc mladý na to, aby byl vůbec v armádě. Na chvilku nechal točení, aby si mohl odepnout bandalír a hodit mi ho.

Dole jsem viděl toho malého parchanta, jak vyšel ven prohlédnout si svoje dílo. Vypadal jako desetiletý kluk, ale musel být mnohem starší. Zašklebil se na pokroucenou mříž a kusy rozštípaného dřeva visící z ohnutých pantů. Ve světle plamenů vypadala jeho tvář ďábelsky.

Rychle jsem nabil. Roztrhl jsem dávku prachu a nasypal černou drť na pánvičku. Vhodil jsem do hlavně muškety kuli, nasypal prach, udělal z papíru zátku a nacpal ji dovnitř. Rozbil

jsem světelnou trubici a o žár uvnitř zažehl doutnák. Nabíjení trvalo moc dlouho. Pomalý proces. Kluk byl pryč. To ale neznamenal, že nebylo na koho vystřelit.

Branou se dovnitř valili rabové oblečení do války, prázdné oči a obličej bez nosů, kopí namířená a štítů zvednuté. Kapitán v jejich čele označený šarlatovou skvrnou zpomalil, když se prodrali plameny a kouřem. Očekávali nějaký odpor. Byla to přece pohraniční stanice. Měli ji bránit vojáci. Místo toho zdolali bránu bez boje. I přes jeho bezvýraznou tvář z něj vyzařoval zmatek.

Očekávali boj. Měli ho mít.

Namířil jsem dolů s úmyslem zasáhnout tu věc do hlavy, ale věděl jsem, že zpětný ráz zvedne hlavěň. Zatajil jsem dech, pomodlil se a stiskl spoušť.

Zbraň vystřelila s dračím řevem a dýmem. Rozehnal jsem ho rukou, abych viděl, co se mi podařilo. Mířil jsem dobře; velitel rabů se zapotácel s jednou dírou v hrudi a druhou, velkou jako pěst, v zádech. Žebra se vylomila ven a úlomky rudých kostí zasypaly nádvoří. Je pravda, že se mušketa pomalu nabíjí, ale umí udělat pořádnou díru. Rab se pár kroků zapotácel a zhroutil se na zeď. Ti, kteří ho následovali, vzhledli ke mně a pozvedli kuše. Nahoru zasvištěl púltucet šípů, a já sebou praštil na kamenný chodník na hradbách. Prolétly mi nad hlavou, ale zelenobílý strážný padl se zaječením k zemi se šípem v noze.

Z hlavní věže se vynořili tři naši vojáci a rozběhli se proti rabům v bráně. V půli cesty se však zastavili a pádili zpátky, odkud přišli.

„Do zkurvených pekel.“ Co to bylo za vojáky? „Do zkurvených pekel!“ Lhostejnost vypilovaná lety lenošení způsobila, že posádka ani nesloužila na směny a nebyl tam nikdo, kdo by se postavil válečníkům, kteří se začali valit bránou, tmavým postavám odhazujícím pláště a tasícím meče. Hrozilo, že moje odvaha ustoupí před zvedající se vlnou paniky. Usilovně jsem se snažil držet krok před tou záplavou: kdybych ji nechal, stáhla by mě pod sebe. Kolik jich tam bylo? Napadali každého,

koho viděli, nerozlišovali mezi vojáky a civilisty. Otřeseného mladíka držícího kleště používané při odlévání kulí, ženu nesoucí kbelíky a snažící se couvnout ke zdi. Zaječela a hodila jeden po blížícím se rabovi. Válečník ho odrazil stranou a všichni se valili dál, vhlhli a rudli a obraceli se k hlavní věži. Rabové čistili nádvoří.

„Duchové dobra, duchové milosrdenství, slitujte se nad našimi ubohými dušemi,“ mektal strážný. Hodil jsem mu jeho mušketu a vyrazil ke dveřím vedoucím do věže.

„Běžte! Musíte získat zpátky věž u brány,“ křikl jsem na zmatené strážné na hradbách, kteří se třesoucíma rukama snažili nabít zbraně. Nepočkal jsem, abych se přesvědčil, jestli mě poslechli, a vstoupil jsem do hlavní věže. Všechnu výstroj jsem nechal u svých zavazadel, ale tohle byla pevnost a hradní pánové si rádi věší zbraně na zdi. Popadl jsem starý meč s křížovou záštitou a zkusil prstem ostří. Moc ostré nebylo.

Ale stačilo to.

Z další zdi o kus dál v chodbě jsem strhl kruhový štít potažený kůží a rozhlížel jsem se po schodišti. Dole se ozýval křik a slabé zvonění ostří narážejících na sebe.

Věděl jsem, že jestli Stanice dvanáct padne, ztratíme ovládnutí Šídlova Stroje, ale udržoval jsem si náskok před panikou, jako by mě hrůza měla zachvátit v nějakou vhodnější chvíli. Představoval jsem si nepřátelské legie, desetitisíce stvoření s šedými obličejí a propadlýma očima, proudící přes Strádání ke dvanácté stanici. Na otevřeném prostranství jsme se armádě rabů postavit nemohli. Byl to jen strach z Šídlova Stroje, co je drželo zpátky. Ztratíme Stanici dvanáct a prohrájeme válku.

Tohle mělo být nemožné. Nemyslitelné.

Někdo tam dole přišel o úd; tenhle řev jsem už slyšel. Bral jsem schody po třech, utíkal moc rychle a narážel do zdí, až mě nakonec točité schodiště vyplivlo do chodby, kde vypukla pekla.

Na podlaze leželi dva mrtví muži, jeden náš, jeden jejich, každý plný ran, které si navzájem způsobili noži. Poté, co nepřítel

obsadil nádvoří, prosekával si krvavou cestu do vyšších pater. Dva z nich, s šedými, slizkými tvářemi bez nosů, zpracovávali krátkými meči muže, kterého přitlačili ke zdi. Byl už vyřízený a oni si ho jenom vychutnávali. Rabové nikdy neprojevují žádné emoce, ale v tom, jak ho znovu a znovu bodali, bylo divoké nadšení. Už jsem chtěl vklouznout do boční chodby a zkusit je nějak obejít, když se za nimi vynořila Nenn. Kapala z ní něčí krev a vyceněné zuby pod dřevěným nosem hezky ladily s divokým výrazem v jejích očích. Moje Nenn je bojovník do morku kostí, nejkrvelačnější a nejdrsnější žena na téhle straně pekel. V pravé ruce držela meč, v levé dýku, a pokud se ji válečníci armády rabů odvážili podcenit, mohli přehodnotit svůj úsudek, když odrazila výpad toho prvního a rozsekla mu hlavu. Přeživší rab se pokusil o souboj, ale přistoupil jsem k němu zezadu a on náhle zjistil, že je plný děr. Bezvládně sklouzl z mého vypůjčeného meče.

„Co se to kurva děje?“ zeptala se Nenn.

„Jsme po krk ve sračkách, to se děje,“ řekl jsem. „Kde jsou ostatní? Kde je Tnota?“

„Oddělili jsme se,“ řekla Nenn. Ztěžka dýchala, tvář rudou úsilím a kluzkou potem. „Já vyběhla do schodů. Myslím, že on zapadnul zpátky do špajzky.“

„Podařilo se ti je spočítat?“

„Podle toho, co jsem viděla, by jich venku mohla být tak tisícovka.“

Otřel jsem si z rukou rabovu krev a přejel si jazykem po zubech. Potřásl jsem hlavou.

„Tolik by se jich sem nepozorovaně nedostalo. Odhaduju to na něco mezi padesátkou a stovkou. Ještě jsme neprohráli. Pojd’.“

Posádka stanice byla roztroušená po chodbách, polovina vojáků opilá, polovina nezkušená, všichni vyděšení a bez rozkazů úplně zmatení. Většina z nich nejspíš nikdy neviděla raby takhle zblízka. A je fakt, že to žádní fešáci nebyli.

„Musíme dolů. Připojit se k posádce,“ řekl jsem bez velkého nadšení. Nerad bojuju, když za to nejsem placený, ale kdyby

Dvanáctka padla, byli bychom všichni v háji. Nenn rezolutně zavrtěla hlavou, chopila se těžkých dveří na schodišti, zabouchla je a zajistila zaprášenou závorou. Všechna schodiště v hradech se dají takhle zavřít, pokud je postavil někdo chytrý. A tenhle stavitel chytrý byl.

„Tamtudy ne. Dole v kuchyni jich je deset nebo víc. Nebo aspoň bylo. Co tady kurva dělají?“

„Snaží se převzít kontrolu na Šídlovým Strojem,“ řekl jsem. „Co jinýho?“

„S padesáti chlapy? Nikdy by stanici neudrželi. Nejsem generál, kapitáne, ale tohle je jasný i mně.“

Za dveřmi se ozval dupot nohou stoupajících po schodech. Nedalo se poznat, jestli jde o spojence nebo nepřátele. Nikdo už neřval, což nevěstilo nic dobrého.

„Proč si necháme na pak. Teď se budeme snažit nenechat se odkráglovat.“ Vraceli jsme se v mých stopách, ale na dalším úseku schodů jsem uslyšel hlasy, mlaskavé blábolení v jazyce staré Dhojary. Zavřeli a zabarikádovali jsme i tyhle dveře a zkusili třetí trasu.

„Docházejí nám možnosti, kapitáne,“ poznamenala Nenn. To jsem už věděl taky, proto jsem ji ignoroval.

„Musíme se odsud dostat,“ řekl jsem.

„Dolů teď nepůjdeme?“

Zaváhal jsem. Tep mi bušil v napůl hluchých uších. Nepřítel držel bránu, postupoval nahoru pevností a cestou zabíjel každého, kdo se mu postavil do cesty. Byl jsem oddělený od svých chlapů, kteří už stejně mohli být po smrti.

„Jestli budeme mrtví, nedostaneme zapláceno,“ řekl jsem.

Zahnuli jsme za roh a stanuli tváří v tvář skupince rabů, kteří se vynořili ze schodiště. Byli čtyři a my jenom dva. Špatné počty. Nebojuju proti přesile ani v předem prohrané bitvě. Dal bych se na útek, kdyby první z nich nezaútočil přímo na mě.

Nebylo to tak dávno, co ho Hlubocí králové změnili. Všichni rabové byli dřív lidé a na tomhle se to stále dalo poznat. Figura rolníka, prázdné oči očarovaného. Když se ke mně rozběhl,

vlály za ním cáry nedělních šatů na předloktích a lýtkách. Sek, prásk, hotovo. Dvě vteřiny brutality a jeho příběh skončil. Nečekal jsem, až si uvědomí, že je mrtvý, a sekl jsem ho ještě dvakrát, když šel k zemi. Ustoupil jsem, přikrčil se a zvedl štít mezi sebe a ostatní, ale ti neútočili. Nenn hrdelně zavrčela a pak jsem uviděl postavu za nimi.

Toho chlapce. Obyčejného kluka, hubeného a malého nato-lik, aby mu mohlo být deset. Nenn vykřikla a ten zvuk jejího zoufalství byl mnohem hroznější než násilí, kterého jsem se právě dopustil na tom cukajícím se, umírajícím rabovi. Obrátil jsem se k útěku, ale něco proniklo do mé mysli a vysávalo mi to sílu z nohou. Padl jsem na kolena. Led, který vycházel z toho kluka, se začal zavrtávat do mé bytosti jako svíjející se červ. Vstoupil do mé mysli i vůle a zmocnil by se i mé duše, kdybych nějakou měl. Za očima mi začal sílit tlak, z nosu vytryskla krev a já už zatraceně dobře věděl, kdo oddělal ty dva ubohé par-chanty, které jsme našli ve Strádání.

Zařval jsem, když se začal přehrabovat v mé mysli, ledový červi se mi zarývali do vzpomínek. Zkroutil jsem se bolestí a vyvrhl na podlahu kaluž hnědých zvratků.

V té situaci to bylo absurdní, ale přišlo mi toho brandy líto.

Černé zlo vyrůstající z hlubokého, temného chladu pod oce-ány mě ovíjelo, vsakovalo se mi do morku kostí. Jako loutka na černých lankách toho dítěte jsem zvedl obličej k svému pánovi o polovinu menšímu než já. Zlatíčko. Nakrátko ostříhané vlas-y, naducané dětské tváře, na sobě o dvě čísla větší krátký kabátec a tříčtvrteční kalhoty s dírami na kolenou jako nějaký chudý princ. Hrůzná zloba okolo jeho úst a krutý hlad v očích mi říkaly, že brzo umřu. A že to bude bolet.

„Chci tu lady!“ prohlásilo Zlatíčko tónem předčasně vyspě-lého dítěte, ale váha toho rozkazu prozrazovala skutečný věk. Jeho magie mi sevřela hrdlo i duši zároveň. Zasténal jsem. Sna-žil jsem se s tím bojovat, ale proti Zlatíčku nezmůžete ani prd. Nenn se dusila, jak jí neviditelné ruce pomalu drtily krk. Teď, když nás spoutalo svým kouzlem, jsme byli úplně vyřízení

a bezmocní. Ten nehmotný červ se mi omotal kolem mozku, způsobil mi křeče a já se zhroutil v kupě neovladatelných údů, paží a nohou propletených jako masové klobásky.

Listovalo to mými vzpomínkami. První doutník. Jak jsem se spálil na slunci. Jak jsem kočíroval vůz tažený oslem na trh. Přehrabovalo se to v nich namátkou a chaoticky a něco to hledalo.

„Kde je?“ Tlak svírající moje koule sílil. Páteř protestovala, jak mnou začaly kroutit neviditelné ruce. Ze zdí stoupal kouř a prskaly jiskry, zatímco se červ svíjel v mojí mysli. Kostí se prohýbaly tak, jak to náš stvořitel rozhodně nezamýšlel.

Byl jsem rád, že jsem to nevěděl. V té chvíli bych vysypal cokoliv.

Další chodbou dorazili nějací ubozí, nic netušící hrdinové. Mladý poručík a několik chrabrých srdcí zaútočilo bez nejmenšího tušení, čemu čelí. Vypálili z mušket a podařilo se jim vyřadit jednoho raba, než Zlatíčko obrátilo svou pozornost k nim.

Tlak povolil a červ mi vyklouzl z mysli. Popadl jsem své ukradené zbraně a táhl za sebou Nenn chodbou ke schodišti. Za námi se ozval řev, když si naši zachránci uvědomili svou chybu.

Někde pod námi se opět rozeznělo zvonění oceli a křik. To bylo dobré. Ještě jsme neprohráli, ale já dokázal myslet jenom na útěk. Zamířili jsme zpátky nahoru, pryč od toho zruďného malého tvora a jeho magie. Zlatíčko můžete zabít stejně jako kohokoliv jiného, ale potřebujete hodně chlapů a štěstí a v žádném případě nesmí vědět, že se blížíte. Bojujte v bitvách, které můžete vyhrát, a utíkejte z těch, které vyhrát nemůžete. Dobrá rada, která vám pomůže přežít.

Doběhli jsme k řídicí místnosti Šídlova Stroje. Někdo už měl být uvnitř, rozbíhat ho a připravovat se zatáhnout za páku. Tenhle útok dával smysl jenom v případě, že k nám přes Strádání proudily statisíce vojáků, ale ten, kdo měl Stroj ovládat, byl už nejspíš mrtvý. Museli jsme najít klíče k těm zámkům a rozběhnout ho. Kdybychom zatáhli za páku, všechno do dvaceti mil východně od Pohraničí by se rozplynulo v ohnivě bouři, ve srovnání s níž by pekla vypadala jako letní odpoled-

ne. Několik mučivých okamžiků jsem si odíral kůži z dlaní, jak jsem lomcoval řetězy. Ten, kdo místnost zamkl, bude kurevsky mrtvý, až tohle skončí, pokud už mrtvý nebyl, což se dalo předpokládat. Budu se muset spokojit s tím, že jeho mrtvolu pořádně nakopu.

Rabové nebyli daleko za námi. Zdálo se, že je napadlo totéž co nás. Velitelova kancelář se nacházela nedaleko a dveře byly zamčené zevnitř. Rabové se vecpali do chodby za námi a od kamenných zdí se odrážely vzteklé rozkazy toho děcka.

„Pusťte nás kurva dovnitř! Nejsme kurevský rabové!“ zařval jsem, i když jsem nečekal odpověď. Udeřil jsem do dveří dlaní, jednou, podruhé. Nebylo úniku. Rabové začali postupovat chodbou k nám, meče a sekery připravené k zabíjení. Pokusil jsem se dveře vykopnout. Narazil jsem si nohu.

Za zámkem se ozvalo škrábání.

„Rychle!“ Válečníci se k nám opatrně blížili. Odrazil jsem útok a rozsekl paži, která máchla mečem. V chodbě nás mohli napadat jen po jednom a můj zraněný útočník se zapotácel dozadu, ale Nenn nerada nechávala poraněné uniknout. Udělala výpad dopředu, meč zasvištěl a usekl mu nohu pod kolenem.

Za námi se ozval něčí hlas.

„K zemi!“

Neviděl jsem jeho zdroj, ale zpoza nás vyšlehlo světlo. Léta zkušeností mi prozradila, že je za mnou Spřádač, nabitý a připravený pálit. Nenn a já jsme padli na zem a zakryli si uši. Při setkání se Spřádačem je to často to nejlepší, co můžete udělat. Než jsme je znovu otevřeli, muselo se stát něco strašného, protože válečníci, kteří zaplňovali chodbu, v ní leželi roztrhaní na kouřící kusy. Ta šťastnější polovina z nich sténala bolestí.

Vyhrabali jsme se na nohy a skočili do velitelovy kanceláře. Než se za námi zabouchly dveře, zaplnili už chodbu další rabové.

Kancelář byla samé tmavé, naleštěné dřevo, police s knihami vázanými v kůži, které nikdy nikdo nečetl ani číst nebude. Veliké čalouněné křeslo a rozlehlý mahagonový stůl byly příliš malé pro tu nafouklou velrybu, kterou jsem odhadl na velitele.

Toho idiota, který nechal stanici padnout, zdobila lepkavá bílá kůže a spousta špeků. Zíral na mě, otevíral a zavíral pusou jako ryba na suchu a výstřední krajkovou košili měl prosáklou prasečím potem. Kurevská ostuda armády. Jeho společnice, Spřádačka, která právě odkráglovala šest dhojaranských válečníků, byla drobek vysoký pět stop. Na sobě měla róbu s kapucí barvy královské modři, ale když jsem jí pohlédl do obličeje, bylo to, jako by mě zasáhlo kouzlo mnohem silnější než magie Zlatíčka.

Ezabeth Tanza. Vypadala úplně stejně jako před nějakými dvacet lety. Hladká tvář s jemnými rysy dívky, která už nebyla dítětem, ale ještě ji nezmohlo ženství. Byla úchvatně, srdcevroucně krásná, s obličejem tak dokonalým, jako by byl vytesán pro nějaký posvátný účel. Vlasy, které jí vyklouzly zpod kapuce, byly stále hedvábné a lesklé. Přestože na nás útočil nepřítel a někde pod námi umírali lidé, zůstal jsem stát a zíral na ni s otevřenou pusou jako nějaký idiot.

Nejistě na mě hleděla, ale jen chvíli. Podívala se na Nenn.

„Doufala jsem, že vás bude víc,“ řekla. Silným hlasem. Zvyklým vydávat rozkazy.

„Jenom my,“ řekl jsem. Ezabeth se ode mě odvrátila, a když na mě pohlédla znovu, měla přes obličej modrou látkovou masku. Mezi maskou a kapucí jí byly vidět jen oči.

„Co budeme dělat?“ zasténal velitel.

„Znáte zákon,“ zavrčel jsem. „Rozkazy pohraničního maršála Venzera. Neriskovat. Při první známce útoku aktivovat Šídlův Stroj. Dejte mi klíč.“

„Co se to tam děje?“ vzlykl velitel. Byl pomočený. Nemůžu mít chlapovi za zlé, když ho k tomu hrůza dožene, ale přinutilo mě to nenávidět ho ještě víc. Byl jsem v pokušení propíchnout ho mečem osobně, ale potřebovali jsme ho. Rozhlédl jsem se kolem. Z kanceláře nebyly jiné východy; vběhli jsme do pasti. O spuštění Šídlůva Stroje jsme si mohli nechat leda zdát.

„Máte meč?“ zeptal jsem se ho. Zamrkal a rozhlédl se kolem, jako by ho to předtím nenapadlo. Uviděl na zdi pověše-

nou ozdobnou zbraň s pozlaceným jílcem, šel a popadl ji. Držel ji, jako by to bylo hovno. Pochyboval jsem, že ji vzal do ruky od chvíle, kdy mu ji někdo dal. Byl to úředník, schopný leda počítat knoflíky, člověk, kterému byste dali na starosti zásoby a ne nějakou duchy prokletou pohraniční stanicí. Příliš mnoho míru proměnilo svaly naší armády v sádlo. Pověděl jsem mu, aby se nepletl do cesty. Spíš by poranil sebe než nepřítele.

Za dveřmi jsem uslyšel rachot a spoustu kroků. Rabové věděli, co dělají, a mně začalo svítat.

„Chtějí dostat vás, lady,“ řekl jsem.

„Ať si to zkusí,“ odsekla. Vzdorně.

„Máte nějaký kanystry?“

„Ne.“

„Tak to vám moc světla nezbylo,“ konstatoval jsem.

„Skoro žádné,“ souhlasila. „Tohle mi moc nejde. Nejsem válečník.“ Stála u okna a prsty pročesávala světelné paprsky ve vzduchu, jak se snažila načerpat co nejvíc lunárního světla. Moc ho tak získat nemohla. Potřebovala kolovrat a hodiny spřádat fos, aby se dobila. To, co předvedla v chodbě, muselo vyčerpat většinu jejích zásob, ale během těch pár vteřin, které jsme měli, se snažila získat, co se dalo.

Mezi dhojarským blábolením za dveřmi jsem uslyšel nějaký hlas. Bylo tam Zlatíčko. To pro nás bylo moc, moc špatné. I kdyby měla nabitě cívky, ze kterých by získala fos, Spřádač nebyl pro Zlatíčko žádný soupeř. Každý používá jiné čarodějnictví a Zlatíčko je silnější. Standardní manuál pro obránce Pohraničí říká, že se nesmíte postavit Zlatíčku bez tří Spřádačů, kteří by ho vyřídili. My měli jen jednoho, a skoro bez fosu. Asi tak užitečného jako prázdná pochva na meč.

Zatímco jsem kladl zbytečné otázky, převrátila Nenn knihovnu a zabarikádovovala dveře. Pomohl jsem jí povalit za ni ještě jednu. Nebylo to podle plánu, ale plány se občas mění.

„Umřeme!“ vyjekl velitel stanice. Ovíval se nějakými papíry a po obličejí mu tekly stružky potu.

Nenninu odpověď jsem neslyšel. Zazněla hromová rána,

dveře se otřáslý a s nimi i povalený nábytek. Válečníci si přinesli nějaké improvizované beranidlo a chtěli dovnitř.

„Doufám, že jsi na tohle připravená,“ řekl jsem Nenn. Pokusil jsem se na ni usmát, ale vyšel z toho úšklebek. Nennin výraz nebyl o moc příjemnější.

„Nemůžu říct, že jsem chtěla skápnout takhle, kapitáne.“ Odplivla si na nějakou drahou knihu. Do dveří znova udeřilo něco těžkého a tvrdého. Barikáda vydržela. „Vždycky jsem si myslela, že mě zabije nějaká blbost jako syfilis nebo sračka. Nebo zkažený maso. Prostě něco normálního, pitomého, víš, co myslím?“ Přikývl jsem. Zatím byla vždycky cesta ven, způsob, jak jsme se tomu mohli vyhnout. Už jsem opustil své stanoviště v prohrané bitvě nebo odmítl útočit, když byla situace beznadějná. Proto jsem zůstal tak dlouho naživu. A teď nám mělo vlézt do hlavy nějaké zparchantělé dítě, protože jsme se zastavili na noc na špatném místě? Nějak mi to připadalo nefér.

Další rána do dveří. Hlasy venku sílily a slábly v rychlé debatě a pak se z knihoven a stolu, kterými jsme zabarikádováli dveře, začalo kouřit a prskaly z nich malé jiskry.

„A je to tady,“ řekl jsem. „Chci vzít aspoň jednoho z nich s sebou.“

„Já si brousím zuby na dva,“ řekla Nenn. Sundala si dřevěný nos, aby se jí lépe dýchalo. Aspoň umřu společně s Nenn.

Provizorní barikáda se začala rozpadat, dřevo měklo a rozpouštělo se zvenčí. Kurevské magické síly. Velitel stanice se rozplakal, po pitomém tlustém obličejí mu tekly velké slzy. Div že jsem ho nepraštil.

Ezabeth přešla místnost, stáhla nějaký přehoz a odkryla prázdný křišťálový hranol na mosazném podstavci. „Vy tady máte komunikátor,“ řekla užasle a vztekla.

„Vy jste ještě neposlal zprávu velitelské radě?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Semlelo se to tak rychle,“ vyjekl velitel. „Neumím s tím zacházet. Nevím jak. To umí jenom Talent.“ Teď už mě pěsti přímo prosily, abych mu jednu vrazil.

„Nemyslím, že máme čas na vzkazy,“ řekl jsem. Elizabeth zavrtěla hlavou. Dívala se pod netečný křišťálový hranol na podstavec. Vinuly se kolem něj měděné a bronzové dráty.

„Ne. Ale tyhle věci potřebují k provozu velké množství světla. Můžete sundat ten hranol?“

Došel jsem k podstavci, zarazil pod hranol meč a snadno ho vypáčil. Z rozbitého stroje vytryskly paprsky horkého světla. Elizabeth položila na otvor dlaň. Její ruka se rozzářila a pak i paže. Proudil jí jasný, zářivý fos.

„Jestli můžete něco udělat, udělejte to hned,“ zavrčela Nenn. Knihovna se roztekla v kaluži studeného tekutého dřeva. Dveře je pomalu následovaly. Magie Zlatíčka.

Nebyl čas přemýšlet o tom, co Elizabeth dělá. Poslední knihovna se náhle proměnila v další dřevěnou kaluž a dveře se zhroutily dovnitř. Dhojarští válečníci překročili práh a my je přivítali ocelí. Nenn ječela, bodala, sekala. Já vyrážel kupředu, sekal na všechny strany, ale jich bylo mnoho a my jenom dva. Řval jsem, bodal, odrážel čepele, mával tou svojí. Jeden rab umřel, ale nic to neznamenal.

Od Elizabeth vytrysklo světlo. Válečníky zalila jasná záře z ženy za mnou a oni si před ním zastínili prázdné oči. Podařilo se mi zpola useknout jednu ruku a uhodit svým štítem do jedné hlavy. Nenn padla k zemi někde v tom palčivém jasu. Za dveřmi jsem zahlédl Zlatíčko, malé a zuřivé.

Vykřiklo dhojarsky něco, co mohlo znamenat: „Zabijte tu ženskou!“ Jeho hlas byl tak chlapecký a zoufalý, že jsem ho na okamžik politoval, ale válečníci se stěží mohli podívat naším směrem, světlo bylo příliš silné. Nejstatečnější z rabů se o to pokusil a já ho odrrazil zpátky s krví stříkající z obličeje. Ostatní ustoupili. Zlatíčko zvedlo ruce a vyslalo k nám mozkové červy, ale to světlo vzdorovalo moci dětského čaroděje.

Zlatíčko zuřivě zařvalo a rozhlédlo se doprava a doleva, aby našlo únikovou cestu, která neexistovala. Postřehl jsem jeho oči a v té černotě jsem zachytil okamžik poznání, než se svět změnil v palčivý bílý jas.

Zvuk zmizel. Všechno se rozplynulo, můj smysl pro rovnováhu vypřchal a já cítil, jak jsem obličejem přistál na knize ležící na zemi. Na děsivý okamžik jsem si myslel, že jsem mrtvý, že jsem byl obelhán. Tohle má být smrt, věčnost trávená v jasně bílé prázdnotě, při vědomí, bez schopnosti se pohnout a promluvit?

Pak jsem ucítil pečené maso a pochopil jsem, že pořád žiju.

Nebylo to poprvé, co jsem ve vzduchu zachytil sežehnuté maso. V Androgorsku jsem páčil muže žhavým olejem; výsledky někdy kladou na vyslychajícího velké nároky. Ale tohle bylo o něco horší.

Převalil jsem se. Oči mě bolely a hlava ještě víc. Začal jsem rozeznávat obrysy. Chytil jsem se stolu a vytáhl se na nohy. Kolem se ozývaly zvuky, tiché a tlumené. Nikdo nemluvil, neřval ani nekřičel, a to už něco znamenalo. Zašátral jsem po přesvětlené podlaze a našel jílec ukradeného meče, ale neviděl jsem dost jasně, abych mohl někoho bodnout. Zacouval jsem ke zdi a čekal.

Velitel byl mrtvý. Dhojarští válečníci byli mrtví také, ale velitel stanice byl mrtvější než oni. Rabové se povalovali, jak se na odkráglované sluší, údy rozhozené, oči strnule zírající do prázdna. Někteří měli rány od mého meče, jiní by vypadali jako spáči, nebýt bezvýrazných tváří a nehybných hrudníků. Ať už lady Tanza udělala cokoliv, nikdy jsem neviděl žádného Spřádače dokázat něco takového. Na tohle by se nezmohl ani Gleck Maldon. Zdrojem toho zápachu však byly ostatky velitele. Proměnil se v zuhelnatělou kostru pokrytou ohořelými útržky oblečení a sedící zpřímá na židli, v níž by nikdo nepoznal muže, jímž před pouhými několika okamžiky – minutami? – byl. To, co Elizabeth udělala, ho spálilo na škvarek.

Rozhlédl jsem se po těle Zlatíčka, ale nebylo tam. Všiví čarodějové. Vždycky nějak uklouznou.

Elizabeth Tanga se zhroutila přes křehké spálené kosti velitele Stanice dvanáct. Několik prstních kůstek se s rachotem rozsy-palo po zemi. Nenn ležela u zdi a nehýbala se a mně málem podrazilo nohy zjištění, že to bylo to světlo, co ji poslalo k zemi.

Vmžiku jsem byl u ní a pokusil se ji vzít za ruku, kterou tiskla

k tělu těsně nad opaskem. Vzhledla ke mně hlubokýma hnědýma očima po obou stranách díry v obličejí, kde měl být nos. Zatínala zuby bolestí a její výraz kolísal mezi odhodláním a strachem. Nakonec se rozhodla pro vztek.

„Ten kurevskej parchant mě dostal, než je spálila,“ řekla Nenn a každé slovo bylo vylisované z bolesti jako olej z olivy. „Počítám, že jsem vyřízená. Kurva, to bolí.“

„Nech mě na to kouknout.“

Poslechla a já si přál, aby to nebyla udělala. Bodná rána byla moc nízko pod orgány, než aby mohla umřít rychle. Podíval jsem se po ostří, které to způsobilo, a uviděl krvavý hrot. Zajelo do ní nejméně pět rudých palců oceli. Pokud by na místě nevykrvácela, čekala by ji pomalá smrt na gangrénu a infekci. Bolest a páchnoucí hnis, zčernalé maso a bílý výtok. Nejhorší smrt ze všech. Lepší být spálený Spřádačem, než tohle.

Nenn postřehla, jak se moje prsty svírají kolem jílce meče. Naše pohledy se setkaly.

„Udělej to,“ zasténala. Natáhla paži, aby mě vzala za ruku, ale dotek jejích ledových prstů na mé kůži kluzké potem mě zarazil.

„Ne. Vyléčíme tě.“

„Tohle se vyléčit nedá,“ řekla Nenn. Krev se jí přelévala přes prsty. „Oba víme, co přijde. Spousta bolesti. Spousta umírání.“

„Saravor tě uzdraví,“ řekl jsem.

„Ne,“ zasípěla Nenn, „ten parchant ne. To nesnesu.“

„Slyšela jsi, že bych ti dával na vybranou? Budeš žít.“

„Jeho cena je moc vysoká.“

„Mám u něho otevřený účet,“ zalhal jsem. Měla pravdu. Jeho cena byla vždycky moc vysoká, ale mohl by zachránit moji kamarádku. Moji sestru. Najdu nějaký způsob. Vždycky se najde způsob, když je vám jedno, jak moc budete muset ohnout hřbet. Odhodil jsem morálku jako moc teplý kabát. Ať bude ten parchant Saravor potřebovat cokoliv, dostane to, když moji Nenn uzdraví.

Odsunul jsem meč z Nennina dosahu pro případ, že by se

mi pokusila vzepřít. Zdálo se, že všechno ztichlo. Žádní další rabové se nahoru k nám nedostali.

„Musím se podívat, jestli přežil ještě někdo,“ řekl jsem. Dveře byly stále otevřené, ale venku teď bylo ticho. Šel jsem ke Sprádačce a zjistil, že pořád žije. Byla při vědomí, ale tak slabá, že se sotva dokázala pohnout. Světla ve stanici zeslábla, trubice byly skoro tmavé. Kouzlem, které Elizabeth udělala, vyčerpala veškeré zatracené zásoby fosu ve stanici. Posadil jsem ji a opřel o zeď. Nakonec se jí podařilo otevřít oči a pohlédnout na mě a zdálo se, že se pod látkovou maskou na obličeji usmívá. I přes to šílenství, těla nepřátel všude kolem a čerstvou krev na mých rukou mě ty oči stále fascinovaly. Na okamžik jsem podlehl jejímu kouzlu, mládí ztracenému v lepších časech. Nedokázala na mě úplně zaostřit.

„To je divné, že se setkáváme tady, mistře Galharrowe,“ vypravila ze sebe nezřetelně. „Půjdeme se teď projet?“ Znělo to opile. Slabě se zasmála. Cítil jsem, jak se mi stáhlo hrdlo a píchlo mě u srdce.

„Jste zraněná?“ zeptal jsem se.

„Ne. A nechci nikam jet, děkuju. Myslím, že teď budu spát. Děkuju, mistře Galharrowe,“ řekla. Pak zavřela oči a usnula.

Posádka bojovala, ale nijak dobře. Spíš se nechala pobít. Všude ležela těla, některá mrtvá hned na místě, kam dopadla, jiná zhroucená u zdi, kam se dověkla a vykrvácela. Na některých nebylo vidět žádné zranění, jako by z nich prostě vypřchal život. Tanzina magie nezasáhla jenom raby. Asi to tak dopadne, když Sprádač uvolní všechn fos z pohraniční stanice najednou. Té dívce se podařilo sebrat sílu, která by možná udělala dojem i na samotný Havraní spár. Anebo taky ne.

Teprve ve spodních patrech jsem začal nacházet živé. Lapa- jící po dechu a sténající na podlaze. Dva zraněné dhojarské bojovníky, kterým nebylo pomoci. Jeden se snažil doplazit po břicho ke dveřím. Tím tempem to mohl stihnout sotva do jara. Chtěl jsem vědět, kolik mých mužů odkráglovali, než se rozhodnu, jak je zabiju.

Tnota žil a stejně tak Škemral. Ukrývali se spolu s půltuctem kuchařů a vojáků ze stanice v kuchyni, kde se dobře zabarikádovali.

„Velkej pes mi pověděl, že to přežiješ,“ řekl Tnota, když jsem je pustil ven. Poklepal si prsty na rty, pak na obě oči a vzhlédl k nebesům.

„Jasně že pověděl. Máme dohodu, on a já,“ řekl jsem. „Kdo se už nezvedne?“

„A kdo jo? Ida vzala nohy na ramena, jakmile uviděla raby. Zbabělá mrcha. Nevím, jestli se jí podařilo utéct,“ povzdechl si Tnota. Vyšel z toho se zdravou kůží, ale asi byl v té spíži jako první. Nejspíš nevytáhl ani nůž. „Viděl jsi Nenn? Myslel jsem si, že tě šla hledat.“

„Koupila to, dost zle. Nejspíš bude brzo mrtvá,“ řekl jsem a zatvrdil hlas, jak to jenom šlo, jenže slova se stejně třásla, parchanti. Tnota byl s námi déle než většina ostatních. Věděl, jak si jsme blízci.

„Běž za ní,“ řekl. „Já si tady s tím bordelem poradím.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Připrav na cestu ten fešácký kočár venku. Odvezeme Nenn do Valengradu. Navštívíme Léčitele.“ Tnotova černá tvář potemněla. Nebylo to jenom jeho náboženství, co mu říkalo, že to, co jsem navrhl, je špatně. Měl zdravý rozum.

„Přece se s tím parchantem nechceš znova zaplíst?“ řekl. „On nikomu služby neprokazuje.“

„A Nenn neumře,“ odsekl jsem. „Připrav to. Odjedeme, jakmile ji dostanu dolů ze schodů.“

Lhal bych, kdybych řekl, že mě to, co jsem navrhl, neděsilo. Vyhnal jsem obavy z hlavy a snažil se soustředit na teď a tady. Nechtěl jsem se setkat se Saravorem. Vyždímá ze mě všechny peníze do poslední mince a ještě třikrát tolik a pořád to nebude všechno, co ode mě bude chtít. Ale jsou věci, které se rozhodnete udělat i přesto, že jsou bláznivé a víte, že jich budete litovat. Protože je to jediná možnost, kterou máte.

4

Za polovinu života stráveného v Pohraničí jsem viděl přicházet a odcházet spoustu lidí. Někteří přišli a odešli, jiní přišli a zemřeli, a ti, kteří, neudělali ani jedno, nepatřili mezi lidi, které byste chtěli mít kolem sebe. Když poprvé ztratíte přítele, máte pocit, že nic už nebude jako dřív. Pak jich ztratíte víc a dojde vám, že *vy* už nejste jako dřív, jenže si nepamatujete, jací jste vlastně byli. Někdy si přečtete nekrolog a zjistíte, že je o nějakém parchantovi, kterého jste ošidili v kostkách, a jste rádi, že schytl kudlu do žeber nebo ho sežrali dulčáci, ale někdy – ne moc často, ale někdy ano – to může být někdo, koho nemáte tak úplně na háku, a strhli byste brány podsvětí, abyste ho dostali zpátky.

Chtěl jsem Nenn zpátky. Byla sprostá, bezcitná, podřezávala hrdla jako pirát, ale byla *můj* pirát a já bych radši prošel všemi úrovněmi pekla, než abych dovolil, aby ji nějaká bodná rána připravila o životní elán. Donesli jsme ji na nosítkách k jednomu z těch honosných kočárů a z kleteb, které se snesly na naše hlavy, by naskákaly knězi puchýře na duši. Bát jsem se začal až v okamžiku, kdy utichly a vystříдалo je lapání po dechu a grimasy.

„Nesmíš se tak cpát,“ řekl jsem. „Jsi kurevsky těžká.“ Její zavřčení mi prozradilo, že by mě zpražila něčím hodně pepným, kdyby ji tolik nebolelo dýchat.

Tnota otevřel dveře kočáru. Kočár byl dost velký na to, aby

se v jeho interiéru navoněného levandulí mohlo usadit osm lidí. Nenn vykřikla, když jsme ji zvedli na sedadlo. Nebylo to nejpohodlnější lůžko na umírání, ale lepší jsme neměli. Potřebovali jsme jet rychle a odpružený kočár byl lepší než kterýkoliv z vojenských povozů.

„Do Valengradu to jsou tři dny Pohraničím,“ řekl jsem Tnotovi. „Musíme sebou hodit. Sežeň koňský spřežení. Jestli se tě někdo pokusí zastavit...“ Chtěl jsem říct, aby ho poslal za mnou, ale měl jsem fůru práce. Ne. „Zapíchni ho.“

Tnota se navzdory všemu, co se stalo, usmál. Nedokázal by se tvářit vážně dlouho, ani kdyby přes hranici pochodovali Hlubocí králové osobně.

Stanice dvanáct byla v šoku. Přeživší vojáci a plačící civilisté se potáceli sem a tam, neschopní uvěřit tomu, čeho byli svědky. Nemohl jsem jim to mít za zlé, sám jsem měl pocit, že se mi to zdálo. Velení se zhroutilo. Velitelovy ostatky byly stále horké na dotek a nikdo na stanici nikdy předtím skutečně nebojoval. Pro většinu z těch chudáků to bylo poprvé, kdy skutečně viděli někoho umřít. Jistě, doma běžně poráželi zvířata a i ti nejzelenější z nich se s nějakou tou mrtvolou setkali. Mrtvá miminka, babičky, které nepřežily zimu, oběti různých letních morových ran, které si vzaly jejich sousedy. Smrt patřila k životu. Ale i tak je něco jiného, když vidíte strýčka umírat na vlhký kašel, nebo jste svědky toho, jak vašeho kamaráda rozpárá zrůda s šedou kůží zrozená v hloubi propasti.

Dřepl jsem si k jedné z těch mrtvých zrůd ležících na nádvoří. Žádní dva rabové nevypadají úplně stejně. Všichni se narodili jako lidé, než je Králové proměnili a učinili součástí svého plánu. V téhle moc lidského nezbylo. Obličej měla bez nosu, hladký jako mramor, šedý a skvrnitý. Oči byly velké, kulaté a skoro celé je tvořily zornice. Oči tvora zrozeného v mrazivé temnotě. Rab měl stále na sobě cáry šatů člověka, kterým býval, flekaté od špíny, potu a dalších tělesných tekutin, ale brnění bylo novým přídatkem. Dobrá ocel, ukořistěná v nějaké jiné poražené zemi. Sundal jsem mu přilbu a hledal značku. Vždyc-

ky nějakou mají. Nakonec jsem ho musel svléknout, odřezat popruhy hrudního pancíře a odhalit lepkavou, ochablou kůži paží a nohou. Ukázalo se, že je to žena. Značku jsem jí našel kousek nad zadkem, glyf mnohem složitější než písmena naší abecedy. Nevěděli jsme, jak je dělají, nebylo to ani tetování, ani vypálený cejch, ale všechny sloužily stejnému účelu, každý z Hlubokých králů si nějak označoval své stvůry. Jakou funkci mají v magii, jsme netušili, ale ta značka mi prozradila, kdo ten útok zosnoval. Tenhle rab nesl znak Shavady. Žádný z Hlubokých králů nemá mezi lidmi z Dortmarku dobrou pověst, ale Shavadu nejspíš nenávidí nejvíc ze všech. Philon byl nejlstivější taktik, Iddin nejmocnější z nich a Acradius velel největší armádě, ale Shavada vynikal krutostí. Musel jsem tu informaci co nejdřív předat Havranímu spáru.

Prošel jsem stanicí zpátky. Krev na zdech, krev na schodech. Těla rabů ležící tam, kam upadla. Vojáci se strnulými pohledy mrtví na podlaze. Všechno to páchlo a smrad z těl nemytých rabů přebíjel ten z vyvržených vnitřností. Když jsem se vrátil do velitelovy kanceláře, ignoroval jsem dýmající zuhelnatělé kosti a zkontroloval komunikátor. Byl k ničemu. Sprádačka z něj vysála veškerou šťávu a při tom zkratovala všechny dráty. Odhadl jsem, že bateriové cívky, v nichž byl fos uložený, nebudou v o moc lepším stavu.

„Musím se dostat do Valengradu,“ řekla Elizabeth. Promluvil a chraptivým šepotem tlumeným závojem. Klekl jsem si vedle ní a chtěl jí ji sundat. Odvrátila hlavu a chabě se pokusila odstrčit mi ruku. „Nechte ho,“ vypravila ze sebe. Byla to hloupost, ale neměl jsem sílu se s ní hádat.

Havraní spár mě sem poslal, abych zajistil, že přežije. Nějak se dozvěděl, že je v nebezpečí. Jak? Stejně tak jsem se mohl snažit uhodnout, odkud fouká vítr a kde se Bezejmenní dozvěděli svá tajemství. Skoro jsem selhal. Bylo sporné, jestli jsem byl vůbec nějak užitečný, a přišel jsem o osm svých mužů, včetně jednoho nového kluka. Byl vyděšený ve Strádání. Měl mít strach i tady. Všichni jsme na to zapomněli.

„Jedu tam,“ řekl jsem. „Vezmu vás s sebou.“

Nic nenamítala. Omdlela.

Snesl jsem bezvládnou šlechtičnu na nádvoří. Zvedal jsem už těžší štíty. Tnota zatím odvedl kus práce. On a Škemral zapřahali koně, šest zvířat se širokými hrudníky a bílými skvrnami na černých nosech. Položil jsem Tanzu na lavici naproti Nenn.

„Fakt musím jet s tou čarodějnici?“ zavrčela Nenn. V obličeji byla rudá a zpocená. Špatné znamení.

„U Glecka ti nikdy nevadilo, že je Sprádač,“ poznamenal jsem.

„Protože mi nepředhazoval, že sotva se narodil, už se mu ze zadku sypalo stříbro. Jestli se nade mě začne povyšovat, vykopnu ji ven.“

„Je to její kočár.“

„A moje smrt. Když umírám, nedělám pukrlata.“

Už teď vypadala napůl mrtvá. Asi i byla. To, že se stále dokázala vztekat, mi však dávalo jistou naději, že se dostaneme k Saravorovi dřív, než ji otráví její vlastní tělo. Teprve až Nenn zmlkne, bude to důvod ke skutečným obavám.

Než jsme odjeli, našel jsem toho kapitána, který mě před pouhými pár hodinami odmítl pustit k veliteli. Přežil s několika škrábací a podařilo se mu shromáždit několik svých mužů a dobýt zpátky bránu. Tou dobou už byli rabové uvnitř, ale i tak udělal správnou věc. Nakonec nebyl tak k ničemu, jak jsem si myslel. Jeho dva nejlepší muži už spěchali na sever ke Stanici třináct pro posily a ke komunikátoru, kterým by poslali zprávu do Valengradu. Pohraniční maršál Venzer bude kadit kuřata, až se dozví, co se stalo. Napadlo mě, že by nebylo špatné, kdyby se o tom Železný kozel dozvěděl ode mě. Možná mu pošlu zprávu, až se dostanu do Valengradu. Prozatím jsem to však musel nechat na vojácích a postarat se o svoje lidi.

Cesta byla plná výmolů a cestujícími to bolestně házelo. Kočíroval jsem kočár sám, ani jsem si neodpočinul. Jeli jsme po

zásobovací cestě na sever podél Pohraničí. Na západě se rozkládal Dortmark, farmy, města, lesy, život. Na východě byla prázdná červená poušť a popraskaná obloha Strádání. Ujízďeli jsme podél hranice oddělující dva rozdílné světy.

Jeden z koní zdechl v postroji. Odřízli jsme ho a hnali zbývající ještě víc. Deset mil od Valengradu začala jít pěna od tlamy dalšímu, pak padl a zlomil nohy třetímu. I když byli silní, ve třech kočár neutáhli. Kolem jela kupecká karavana, tak jsme jim s Tnotou sebrali koně. Dali nám je bez odporu a nemuseli jsme nikoho zabít.

Hnal jsem nové spřežení, co to šlo. Objevilo se město zahalené kouřem stoupajícím z továren, noc ozářily tisíce fosových světél. Skrz smog na velké citadele rudě zářil nápis ODVAHA. Z východu se na rozlehlé hradby Valengradu tlačila otrávená poušť, ale Strádání pro jednu nebyla ta nejhroznější věc, se kterou jsem se musel vypořádat.

5

Každé velké město má Stoku. Nacpěte dost střech do pevných hradeb a svinstvo a špína se nahromadí na jednom místě. Chudáci, mrzáci, cizinci, vyvrhelové, ti všichni se shromáždí, aby si vzájemně pomáhali proti těm úspěšným, kteří je nenávidí za to, že v nich vyvolávají soucit. Ti nebezpeční, zjizvení, krutí, lstiví sedí na hromadách hoven a vydávají rozkazy legiím malomocných, děvek, zlodějů a podvodníků zaplňujícím ulice. Víte, o jakých místech mluvím. O takových, které potřebují misii, ale dokonce i misionáři si myslí, že jim není pomoci. Ve Valengradu, velkém pevnostním městě, které stráží střed Pohraničí, nazýváme tento shluk vlhkých, špatně postavených domů, a špinavých, špatně vychovaných stvoření Stoka. A tam jsme vzali Nenn. Kde jinde bychom našli kouzelníka, který se zahazuje s lidským tělem?

Ten absurdně modrozlatý kočár přitahoval stovky dychtivých očí, ale zdravý rozum a obnažená ocel na mém klíně je nutila se odvrátit. Kočíroval jsem uštvané koně kolem jatek a pachu čerstvé krve k řadě činžovních domů. Žebráci a nezaměstnaní žoldáci nám rychle uskakovali z cesty. Nehodlal jsem zpomalit jen proto, že bych mohl rozdrtit nohy nějakému feťákovi závislému na bělolistu. V té chvíli byly minuty cennější než zlatý prach. Cestu do Saravorovy díry jsem znal dost dobře a už jsem viděl ten velký dům tyčící se mezi dvěma bloky

nájemních bytů, stejnou pěst na oko v té krycí dřevě jako náš kočár. Zastavil jsem spřežení a okamžik nato už moje pěst bušila na domovní dveře.

Otevřel kluk s šedou plátí. Ucítil jsem, jak se mi sevřela hrud', a ruka nahmatala jílec meče, než mi došlo, že to není Zlatíčko a už vůbec ne hrozba. Jenom nemocný, slepý kluk. Na nose měl obvaz a krvavé náplasti tam, kde měly být oči. Nevěděl jsem, že Saravor zatahuje do svých plánů děti. Zhnusení na okamžik převážilo nad mým zdravým rozumem a měl jsem chuť obrátit se na patě. Ne, to by nebylo dobré. Ve Valengradu byla jen hrstka kouzelníků a žádný vystudovaný Spřádač světla mi nemohl poskytnout, co jsem potřeboval. Nevěděl jsem, jestli je to, co Saravor dělá, nezákonné, ale na Lennisgradské univerzitě by za to žádné ocenění nezískal. Kluk mlčel. Těžko říct, jaký smysl má slepý dveřník. Pověděl jsem, že Ryhalt Galharrow přišel navštívit Saravora, a on zmizel ve stínech tak tiše, jako by byl jedním z nich.

Když jsem otevřel dveře kočáru, zápach, který se zevnitř vyalil, odfoukl poslední pochyby, které jsem měl o využití Saravorových temných služeb. Z vedlejších uliček Stoky vycházejí dost hnusné smrady, ale toho dne je Nennina rána v břiše zahнала zpátky do kanálů. Překvapilo mě, že se tím Elizabeth nezadusila. Skoro celou cestu prospala, což bylo nejspíš milosrdenství.

„Nenn je mimo,“ řekl mi Tnota. „Blouzníš z horečky. Kecá kraviny. Má nejvyšš hodinu. Pak skape.“

„Tak bychom měli doufat, že je Saravor doma.“ Popadl jsem svůj konec nosítek a snažil se nedýchat, zatímco jsme nesli Nenn k otevřeným dveřím.

„Tohle nemusíš dělat,“ řekl mi Tnota. Upřel na mě oči se žlutými bělmy, jako by se snažil proniknout do mého svědomí. „Velkej pes říká, že když je moc pozdě, je moc pozdě. Některý ceny by se platit neměly.“

Byla to stejná debata, jakou jsme vedli snad tucetkrát za ty tři dny, po které jsme hnali spřežení směrem k Valengradu. Už

jsem o tom přemýšlel dost. Někdy člověk prostě musí přestat koumat a začít jednat.

„Udělála by pro mě totéž,“ řekl jsem. Tnota si odfrkl.

„Vytrhala by ti zlatý zuby, ještě než bys stačil vychladnout,“ řekl. Byl to žert, jenom ne vtipný. Donesli jsme Nenn do recepcce. Dřív to býval dům kupce. V recepci bylo šero a páchlo to tam plísní. Nezdálo se, že by tam chodilo moc lidí. Saravor si zrovna nepotrpěl na návštěvy.

„Urči si hranici a nechoď přes ni,“ poradil mi Tnota. Zavrtěl jsem hlavou a položil si prst na rty. Zdi v tomhle domě mohly mít uši. Nepoštěstí se moc často, aby člověk mohl tohle říct a myslet to doslova.

Slepý kluk se vrátil a naznačil, abych šel nahoru sám. Nebyl jsem si jistý, jestli opravdu přišel o oči, nebo je to trik, jak mě vyvést z míry, než budeme se Saravorem mluvit obchodně. Nejspíš věděl, že přijdeme. To, že nebyl Bezejmenný, ještě neznamenalo, že by bylo chytré ho podceňovat; nůž nemusí být dlouhý jako meč, ale jeho ostří může pořezat stejně.

Saravorova pracovna byla v prvním patře, tmavá, ponurá a páchnoucí kouřem z bělolistu, i když tam právě žádný nehořel. Pracovní pulty byly zarovnané nástroji a pokryté skvrnami, jejichž původ bylo lepší neznat. Stěny lemovaly řady polic, ale zakrývaly je sametové závěsy. Jeden zůstal úmyslně odhrnutý. Uviděl jsem skleněné nádoby s hniječím masem v zelenožluté tekutině, vaničku, která zřejmě obsahovala prsty. Kde nebyly police, visela plátna s detailními vyobrazeními vnitřní stavby těla, anatomie vyučované na univerzitách. Saravor tam nebyl a chlapec mě nechal čekat. Bubnoval jsem prsty. Na tohle divadlo jsem neměl čas. Posadil jsem se na jeden pracovní pult a snažil se nedívat na nic, co bych si později radši nepamatoval.

Kouzelník nakonec přišel a nasál vzduch jako lovecký pes.

„To je reziduum fosu,“ uslyšel jsem ho říkat. „Cítím ho z tebe silněji než hnůj.“ Vynořil se ze schodiště a šklebil se jako cirkusový šašek. „Zapletl ses do nějaké pořádné mystické šar-